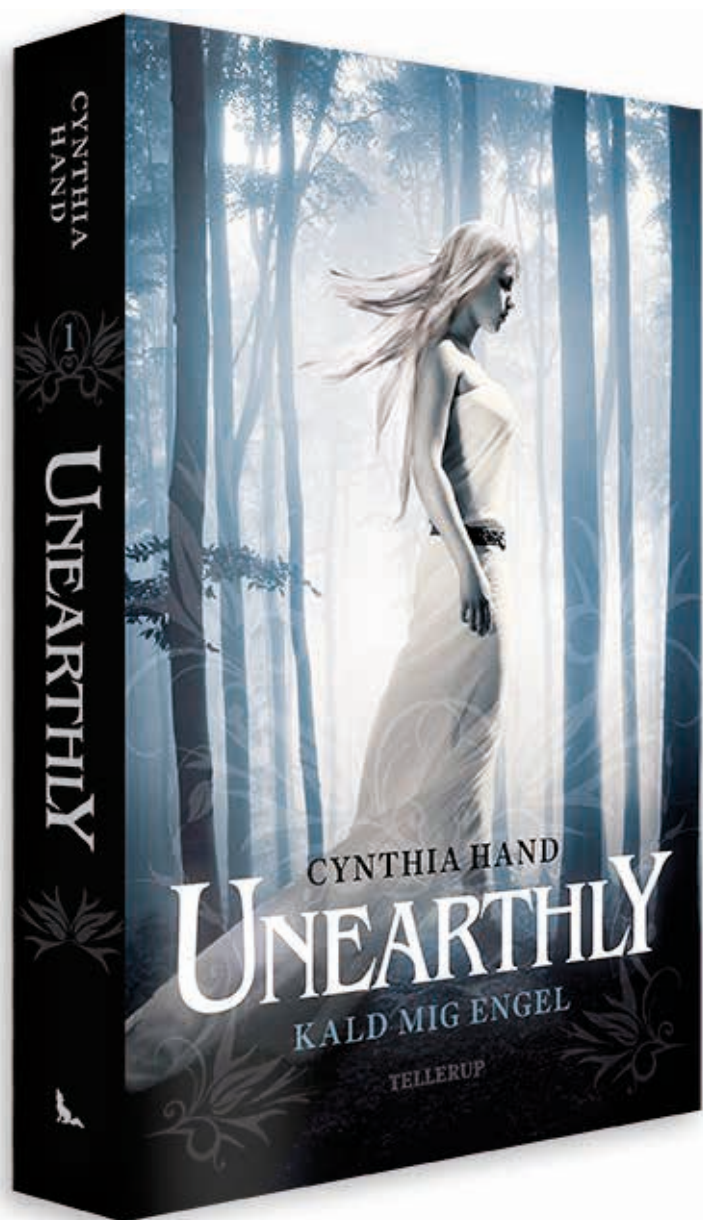

LÆS STARTEN AF ...

CYNTHIA HAND
UNEARTHLY
KALD MIG ENGEL

PROLOG

I begyndelsen står han henne mellem træerne. Han er på min alder, omkring seksten-sytten år. Hvorfra ved jeg det? Jeg kan kun se ham bagfra, hans mørke hår krøller fugtigt mod hans nakke. Jeg kan mærke solens bagende varme der er så intens at den udtørre alt liv. Mod øst har himlen et underligt, orange skær. Der lugter kraftigt af røg. Pludselig bliver jeg overvældet af en følelse af sorg og har svært ved at trække vejret. Jeg ved ikke hvorfor. Jeg tager et skridt over mod drengen og åbner munden for at kalde på ham, men jeg ved ikke hvad han hedder. Gruset knaser under mine fødder. Han drejer sig langsomt mod mig. Om en brøkdel af et sekund kan jeg se hans ansigt.

Så bliver alt uskarpt. Jeg blinker, og billedet forsvinder.

CYNTHIA HAND
UNEARTHLY
KALD MIG ENGEL

KAPITEL 1

Missionen

Første gang, den 6. november, hvis jeg skal være helt præcis, vågner jeg klokken to om natten ved at det prikker i mit hoved som om små ildfluer danser bag mine øjenlåg. Jeg kan lugte røg. Jeg står op og gennemsøger huset for at sikre mig at det ikke brænder. Men alt er normalt, og de andre sover roligt. Det lugter egentlig også mere af lejrbål; skarpt og træagtigt. Jeg er muligvis ved at blive skør. Jeg prøver at falde i søvn igen, men det er umuligt. Så går jeg nedenunder. Jeg står og drikker et glas vand ved køkkenvasken, da jeg uden varsel befinder mig i en brændende skov. Det er ikke som en drøm, men som om jeg virkelig *er* der. Det varer ikke lang tid, måske tredive sekunder, så er jeg tilbage i køkkenet. Der er vådt på gulvet hvor jeg har tabt glasset.

Jeg løber ind til mor og vækker hende. Jeg sidder i fodenden af hendes seng og anstrenger mig for ikke at hyperventilere mens jeg gennemgår hver en detalje. Men det er i virkeligheden så lidt jeg kan huske, kun ilden og drengen.

CYNTHIA HAND
UNEARTHLY
KALD MIG ENGEL

„Du ville blive alt for forvirret hvis det hele kom på en gang,“ siger mor. „Derfor vil det komme til dig lidt efter lidt.“

„Fik du også din mission på den måde?“ spørger jeg.

„Sådan er det for de fleste,“ svarer hun og viger uden om mit spørgsmål.

Hun vil ikke fortælle mig om sin mission. Det er en af de ting vi ikke taler om. Det irriterer mig fordi vi ellers har et så tæt forhold til hinanden. Det har vi altid haft, men alligevel nægter hun at dele dette med mig.

„Fortæl mig om træerne,“ siger hun, „hvordan så de ud?“

„Det var fyrretræer, tror jeg. De havde nåle, ikke blade.“

Hun nikker langsomt som om det er et vigtigt spor. Men jeg tænker ikke på træerne. Jeg tænker på drengen.

„Bare jeg havde set hans ansigt.“

„Det skal du nok komme til.“

„Gad vide om jeg skal beskytte ham.“

Jeg kan godt lide tanken om at jeg skal komme ham til undsætning. Alle engleblodsvæsner har forskellige missioner; nogle er bebudelsesengle, andre skal bære vidnesbyrd, andre igen skal trøste og opmuntre, og endelig er der dem som gør noget for at få noget andet til at ske ... men *skytsengel* lyder bedst. Det føles særligt engleagtigt.

„Jeg kan næsten ikke tro at du er gammel nok til at få din mission,“ siger mor med et suk. „Det får mig til at

CYNTHIA HAND
UNEARTHLY
KALD MIG ENGEL

føle mig så gammel.“

„Du *er* gammel.“

Hun kan ikke benægte det. Hun er trods alt over hundrede år, selv om hun ikke ser ud til at være en dag over fyrre. Jeg føler mig tværtimod præcis som det jeg er: en helt igennem kikset og kedelig (om end ikke ligefrem almindelig) sekstenårig pige der skal op og i skole næste dag. Lige nu virker det ikke som om der løber engleblod i mine årer. Jeg betragter min smukke, spillevende mor, og jeg ved at ligegyldigt hvad hendes mission var, må hun være gået til den med mod og dygtighed.

„Tror du ...“ begynder jeg efter en lille pause og har svært ved at fortsætte, for jeg vil ikke have at hun skal tro jeg er en kujon. „Tror du jeg dør i ilden?“

„Clara!“

„Jamen, tror du?“

„Hvorfor spørger du om det?“

„Jeg følte mig bare så fortvivlet da jeg stod bag dren-gen. Jeg ved ikke hvorfor.“

Mor lægger armene om mig og trækker mig ind til sig. Jeg kan mærke hendes rolige, jævne hjerteslag.

„Måske føler jeg mig trist fordi jeg skal dø,“ hvisker jeg.

Hun holder endnu fastere om mig.

„Det sker sjældent,“ siger hun stille.

„Men det sker.“

„Du skal nok klare det.“ Hun holder mig tæt og stryger håret væk fra mit ansigt som hun altid gjorde da jeg var lille og havde haft mareridt. „Nu skal du sove.“

CYNTHIA HAND
UNEARTHLY
KALD MIG ENGEL

Jeg har aldrig følt mig mere vågen i hele mit liv, men jeg lægger mig alligevel i sengen ved siden af hende og lader hende trække dynen op over os. Hun lægger armen rundt om mig. Hun er varm. Det føles som om hun har stået ude i solen, selv om det er midt om natten. Hun lugter af roser og vanille ... det får mig til at tænke på gamle dage, og jeg føler mig tryk.

Da jeg lukker øjnene, kan jeg stadig se drengen for mig. Han står og venter. På mig. Det forekommer mig at være vigtigere end fortvivlelsen og muligheden for at dø en grusom død i ilden. At han venter på *mig*.

Jeg vågner op til lyden af regnens trommen på taget og et gråt, blødt lys der siver ind mellem persiennernes lameller. Mor står i køkkenet og er ved at skrabe røræg ned i en skål. Hun er allerede fuldt påklædt som sædvanlig. Hendes lange, kastanjebrune hår er stadig vådt efter badet. Hun nynner for sig selv og virker glad.

„Godmorgen,“ siger jeg.

Hun vender sig og lægger paletkniven fra sig. Så kommer hun over mod mig og giver mig et hurtigt kram. Hun smiler stolt, ligesom den gang jeg vandt stovekonkurrencen i tredje klasse: stolt, men også som om hun aldrig havde forventet andet.

„Nå, hvordan går det så? Klarer du den?“

„Ja, det er okay.“

„Hvad sker der?“ Min bror Jeffrey står i døråbningen.

Vi vender os begge mod ham. Han står og læner sig op ad dørkarmen. Han ser forpjusket og forsovet ud som

CYNTHIA HAND
UNEARTHLY
KALD MIG ENGEL

sædvanlig. Han har aldrig været noget morgenmenneske. Han stirrer på os, og et strejf af bekymring går over hans ansigt, som om han forbereder sig på en forfærdelig nyhed om at en eller anden han kender er død.

„Din søster har modtaget sin mission,“ siger mor og smiler, men hun lyder mere afdæmpet nu, og der er noget vagtsomt i hendes smil.

Han kigger undersøgende på mig som om han forventer at finde beviset på et eller andet guddommeligt på min krop. „Havde du en vision?“

„Ja. Jeg så en skovbrand.“ Jeg lukker øjnene, og straks er det der igen: bjergskrånningen med fyrretræerne, den orange himmel og røgen der kommer rullende. „Og en dreng.“

„Hvordan kan du vide at det ikke bare var en drøm?“

„Fordi jeg ikke sov.“

„Og hvad betyder det så?“ spørger han.

„Jeg ved det ikke,“ siger jeg. „Det er det jeg skal finde ud af.“

Et par dage efter kommer visionen igen. Jeg løber på atletikbanen uden for skolen da den rammer mig uden varsel. Verden som jeg kender den – Californien, skolen, idrætstimen – forsvinder. Jeg er tilbage i skoven. Denne gang kan jeg ligefrem *smage* ilden. Denne gang ser jeg flammerne nå toppen af bakkekammen.

Jeg er lige ved at brase ind i vores cheerleader.

„Hey, pas dog på, din taber!“

Jeg vakler til side og lader hende komme forbi. For-

CYNTHIA HAND
UNEARTHLY
KALD MIG ENGEL

pustet læner jeg mig op ad rækværket og forsøger at fremkalde visionen igen, men det er lige så umuligt som at vende tilbage til en drøm når man er vågnet. Den er væk.

Fedt. Nu er jeg også en taber.

„Du må ikke standse,“ råber mrs. Schwartz, vores idrætslærer. „Vi skal have jeres præcise tider på distancen. Det er dig jeg mener, Clara.“

Hun har vist været oversergent i sit tidligere liv.

„Hvis du ikke kommer under ti minutter, skal du løbe igen i næste uge,“ råber hun truende.

Jeg begynder at løbe igen. Jeg forsøger at fokusere på benenes bevægelser og anstrenger mig for at indhente den tid jeg har mistet. Men jeg kan ikke lade være med at tænke på visionen. Træernes form. Skovbunden der er tæt af fyrrenåle og sten. Drengen der står med ryggen til og kigger på ilden som nærmer sig. Mit hjerte begynder pludselig at slå meget stærkere.

„Sidste omgang, Clara,“ råber mrs. Schwartz.

Jeg sætter farten op.

Hvad laver han der? Jeg ser ham stadig for mig, og selv om mine øjne er åbne, er det som om hans omrids er brændt fast på min nethinde. Bliver han overrasket når han ser mig? Mit hoved summer af spørgsmål, men nede under alt det uafklarede er der kun ét:

Hvem er han?

Jeg løber forbi mrs. Schwartz i fuld fart.

„Godt, Clara!“ siger hun, men i næste øjeblik kommer hun med et overrasket gisp, „det er da løgn!“

CYNTHIA HAND
UNEARTHLY
KALD MIG ENGEL

Jeg standser, vender mig og går hen for at høre min tid.

„Kom jeg under ti minutter?“

„Uret er standset på fem otteogfyrre.“ Hun lyder oprigtigt chokeret. Hun kigger på mig som om hun også har fået en vision. Som om hun ser mig som deltager på løbeholdet.

Ups. Jeg må passe bedre på. Jeg glemte at holde igen. Hvis mor opdager det, står jeg til en ordentlig skideballe.

Jeg trækker på skuldrene.

„Der må være noget galt med uret,“ siger jeg henkastet. Jeg håber hun hopper på den, selv om det betyder at jeg skal løbe den åndssvage tur igen om en uge.

„Ja,“ siger hun og nikker fraværende, „jeg må have trykket forkert.“

Da mor kommer hjem om aftenen, ligger jeg på sofaen og ser gamle afsnit af *I love Lucy*.

„Er det så hårdt, hva’?“

„Jeg kunne ikke lige finde *Touched by an Angel*,“ svarer jeg sarkastisk.

Hun hiver en bøtte Ben & Jerry's-is frem fra indkøbsposen.

„Du er min helt,“ siger jeg.

„Jeg gør mit bedste,“ svarer hun.

Hun holder en bog op mod mig. *Træer i Nordamerika. En håndbog*.

„Hvorfor tror du at mine træer vokser i Nordamerika?“

CYNTHIA HAND
UNEARTHLY
KALD MIG ENGEL

„Vi skal jo starte et sted.“

Vi lægger bogen på køkkenbordet og læner os ind over den mens vi leder efter den slags fyrretræer jeg har set. Hvis man så os udefra, ville vi ligne enhver anden mor og datter der var i gang med lektierne, og ikke et par halv-engle der er ved at researche på en mission fra himlen.

„Det er det her,“ siger jeg og peger på et billede i bogen. Jeg retter mig op og er temmelig tilfreds med mig selv. „Klitfyr.“

„Mørkegrønne nåle sidder parvis på dværgskud,“ læser mor fra bogen, „smalle, brune, ægformede kogler, så de sådan ud?“

„Jeg har ikke kigget så nøje på koglerne, mor, men jeg ved at træerne har den rigtige form med grenene der starter lidt oppe og den uregelmæssige, kegleformede krone. Desuden føles det rigtigt,“ siger jeg og spiser noget mere is.

„Okay,“ siger hun og kigger i bogen igen. „Det lader til at klitfyr kun findes i Rocky Mountains, på nordvestkysten af Amerika og i Canada. De indfødte brugte stammerne til deres tipier. Og hør her,“ fortsætter hun ivrigt, „der står at koglerne har brug for ekstremt høj varme for at åbne sig og kaste frø ... for eksempel fra en skovbrand.“

„Hvor *er* det interessant,“ sukker jeg. Men tanken om træer der kun gror på steder hvor der har været skovbrand, sender en bølge af ophidselse og spænding gennem mig. Selv træerne har en forudbestemt betydning.

CYNTHIA HAND
UNEARTHLY
KALD MIG ENGEL

„Godt,“ siger mor, „nu ved vi mere eller mindre hvor det kommer til at foregå. Nu skal vi bare have indsnævret området.“

„Og hvad så?“ spørger jeg og kigger nøje på træerne i bogen mens jeg prøver at forestille mig at de brænder.

„Så flytter vi.“

„Hvordan flytter?“

„Flytter derhen,“ siger hun helt roligt.

„Men ...“ ryger det ud af mig, „hvad så med skolen? Hvad med mine venner? Hvad med dit arbejde?“

„Vi finder en anden skole til dig, tænker jeg, og du får nye venner. Jeg finder et nyt arbejde, eller også kan jeg derfra måske passe det jeg allerede har.“

„Og hvad med Jeffrey?“

Hun klapper min hånd lidt og smiler som om det er et overflødigt og lidt dumt spørgsmål. „Jeffrey skal da også med.“

„Det bliver han nok glad for,“ siger jeg og tænker på Jeffreys horde af venner og den uendelige række af baseballturneringer, alle brydekampene og hans amerikanske fodbold. Plus alt det andet. Vi har vores liv her. Det er første gang det går op for mig at der venter mig meget mere end jeg havde forestillet mig. Min mission vil forandre alt.

Mor lukker bogen med træerne og kigger højtideligt på mig hen over køkkenbordet.

„Det er alvor nu, Clara,“ siger hun, „visionen og missionen ... det er derfor du er til.“

„Ja,“ svarer jeg, „men jeg havde ikke forestillet mig at

CYNTHIA HAND
UNEARTHLY
KALD MIG ENGEL

vi skulle flytte.“

Jeg kigger ud gennem vinduet på gården hvor jeg legede som barn. Den gamle gynges som mor aldrig har fået pillet ned. Rækken af rosenbuske langs hegnet. De har stået der så længe jeg kan huske. Bag hegnet kan jeg se den tågede silhuet af de fjerne bjerge. De har altid indrammet min verden. Jeg kan høre toget der kører forbi og støjen fra forlystelsesparken i det fjerne. Det er svært at forestille sig at rejse herfra.

Der er en antydning af smil i mors mundvige.

„Du forestillede dig måske at du kunne tage et fly, løse missionen i løbet af weekenden og så komme tilbage søndag aften?“

„Tja, måske,“ svarer jeg og føler mig dum, „hvornår fortæller du det til Jeffrey?“

„Jeg venter til vi ved helt præcis hvor vi skal hen.“

„Jeg vil gerne høre det,“ siger jeg og smiler.

„Det bliver også Jeffreys tur,“ siger mor og ser pludselig lidt trist ud. Sådan er det altid når hun med et opdager at vi er blevet ældre. Hun synes det går for stærkt.

„Skal vi så flytte igen?“

„Det kommer an på hans mission.“

„Det er skørt,“ siger jeg og ryster på hovedet. „Det virker fuldstændig skørt, det ved du godt, ikke?“

„Vejene er uransagelige, Clara,“ siger mor. Så snupper hun skeen ud af min hånd og tager en ordentlig mundfuld is. Hun griner og er pludselig den gamle drillesyge mor igen. „Uransagelige.“

CYNTHIA HAND
UNEARTHLY
KALD MIG ENGEL

I de følgende uger gentager visionen sig hver anden eller hver tredje dag. Det kan ske når som helst mens jeg er i færd med et eller andet ... og så: bang ... står jeg midt i skoven. Jeg begynder at vente det på de mest åndssvage tidspunkter; når jeg kører til skole, når jeg er i bad, når jeg spiser frokost. Nogle gange har jeg fornemmelsen af at være i skoven, men uden selve visionen. Så mærker jeg varmen og lugter røgen.

Mine venner bemærker det og finder på et nyt kæle-navn: Zombie. Det kunne være værre. Mine lærere bemærker det. Men eftersom jeg laver mine ting, lader de mig som regel være, også selv om jeg sidder og skriver i en bog der helt tydeligt intet har med timerne at gøre.

Hvis man kigger i den lyserøde, nuttede dagbog, som jeg fik da jeg blev tolv år med Hello Kitty på omslaget og låst med en spinkel guldnøgle, som jeg havde i en kæde om halsen for at holde den på sikker afstand af Jeffreys snagen, vil man se helt almindeligt vrøvl fra en helt almindelig pige. Der er kruseduller af blomster og små tegninger af prinsesser, bemærkninger om skolen og vejret, film jeg kunne lide, musik jeg dansede til, min store drøm om at danse Sukkerfeen i *Nøddeknækkeren* og hvordan Jeremy sendte en af sine venner over for at spørge mig om jeg ville være kæreste med ham, og jeg sagde selvfølgelig nej, for hvordan skulle jeg dog kunne være kæreste med en der var for fej til at spørge selv?

Så kom engledagbogen. Jeg begyndte at skrive i den da jeg var fjorten år. Den er mørkeblå med spiralryg. På forsiden er der et billede af en engel, en rolig,

CYNTHIA HAND
UNEARTHLY
KALD MIG ENGEL

kvindelig engel der i påfaldende grad ligner mor. Hun har rødt hår og gyldne vinger og står på kanten af en halvmåne, omgivet af stjerner. Fra hendes hoved udgår lysende stråler. Inde i bogen har jeg skrevet om alt det som mor fortalte mig om engle og engleblodsvæsner. Alt jeg kunne få ud af hende, selv den mindste lille detalje. Jeg noterede også alt om mine eksperimenter, for eksempel om dengang jeg skar mig i underarmen med en kniv for at se om det ville bløde (og mon ikke det blødte) og omhyggeligt noterede hvor lang tid det tog at hele (omkring fireogtyve timer fra jeg skar mig til den lille lyserøde stribe var helt forsvundet), jeg skrev om dengang jeg talte Swahili til en mand i San Fransiscos lufthavn (vi blev vist lige overraskede) og hvordan jeg var i stand til at lave femogtyve *Grand jetés* frem og tilbage på gulvet til ballet uden at blive forpustet. På det tidspunkt begyndte min mor for alvor at belære mig om at jeg skulle slappe lidt af når jeg var blandt andre mennesker. Fra da af lærte jeg mig selv bedre at kende, ikke bare som Clara, skolepigen, men også som Clara, engleblodsvæsnet ... Clara, den overnaturlige.

Nu fokuserer mit notathæfte (helt enkelt, sort mole-skin) på min mission: Der er skitser, notater og detaljer om visionen, især om den mystiske dreng. Han er der hele tiden et sted i udkanten af min bevidsthed ... undtagen i de korte øjeblikke hvor han pludselig og uden varsel står lige foran mig.

Lidt efter lidt danner jeg mig et billede af ham. Jeg ser omridset af hans brede skuldre og det pjuskede hår der

CYNTHIA HAND
UNEARTHLY
KALD MIG ENGEL

er mørkebrunt og langt nok til at dække ørerne og lige røre kanten af hans krave. Han har sine hænder dybt begravet i lommerne på sin sorte jakke, der ligesom er lodden – måske er det fleece? Han står altid med vægten på den ene fod som om han er ved at gå. Han virker slank, men samtidig stærk. Når han begynder at vende sig, ser jeg det svage omrids af hans kind, og det får altid mit hjerte til at slå hurtigere og gøre det svært at trække vejret.

Jeg spekulerer på hvad han vil synes om mig.

Jeg vil gerne have at han bliver overvældet ved synet af mig. Når jeg dukker op foran ham i skoven, når han endelig vender sig og ser mig, vil jeg gerne i det mindste *se ud* som en ordentlig engel. Jeg vil være strålende og svævende ligesom mor. Jeg ser ikke værst ud, det ved jeg. Alle engleblodsvæsner ser ret godt ud. Min hud er glat og mine læber har et naturligt lyserødt skær, så jeg kun behøver at bruge lipgloss. Folk siger at jeg har pæne knæ (!). Men jeg er for høj og for mager ... desværre ikke på den fotomodel-agtige måde, men mere på storke-måden eller giraf-måden. Mine lidt for store øjne er nogle gange mørkegrå som en uvejrshimmel og andre gange metalblå.

Det pæneste ved mig er nok håret. Det er langt og bølger gyldent med et rødt skær. Når jeg går, flager det efter mig som en fane. Problemet er bare at det er så uregerligt. Det filtrer sig sammen. Det sætter sig fast alle vegne. I lynlåse, bildøre, mad. Det hjælper ikke at forsøge at binde det eller flette det. Det er som noget

CYNTHIA HAND
UNEARTHLY
KALD MIG ENGEL

levende der forsøger at slippe løs. Der går kun ganske få minutter fra jeg har bokset med at få det til at sidde til jeg har hårtjavser i ansigtet, og inden en time river det sig normalt løs fra bånd eller elastikker eller hvad jeg nu har forsøgt at tøjle det med. Ordet 'uregerligt' får en helt ny betydning når man tænker på mit hår.

Så med mit sædvanlige held skal det såmænd nok lykkes mig at sidde fast med håret i en eller anden gren i skoven, så jeg ikke når at redde drengen.

„Clara, din telefon!“ råber mor fra køkkenet. Jeg springer forskrækket op. Mit hæfte ligger åbent på skrivebordet foran mig. Jeg har tegnet en skitse af drengen set bagfra. Man kan se hans hoved, hans hals og hans pju-skede hår og lige akkurat ane kindens linje og øjenvipperne. Jeg kan ikke huske at jeg har tegnet den.

„Okay, jeg kommer!“ råber jeg ned. Jeg lukker hæftet og lader det glide ind under min matematikbog. Så løber jeg nedenunder. Her lugter godt, som et bageri. Det er Thanksgiving i morgen, og mor er ved at bage tærter. Hun har et gammelt, slidt forklæde på (som hun har haft siden hun var helt ung, gad vide hvor hun har det fra. Hun har aldrig været husmodertypen, forsikrer hun os altid om); det er hvidt af mel. Hun holder telefonen frem mod mig.

„Det er din far.“

Jeg kigger spørgende på hende.

„Jeg ved det ikke,“ hvisker hun. Så giver hun mig telefonen og går ind i stuen.

CYNTHIA HAND
UNEARTHLY
KALD MIG ENGEL

„Hej, far,“ siger jeg i telefonen.

„Hej.“

Så bliver der en lang pause. Tre ord inde i vores samtale er han allerede løbet tør for ord.

„Nå, hvad skylder jeg æren?“

Han svarer ikke straks. Jeg sukker. I årevis brugte jeg den replik for at vise ham hvor gal jeg var over at han havde forladt mor. Jeg var tre år da de gik fra hinanden. Jeg kan ikke huske at de skændtes. Jeg kan kun huske nogle få glimt af den tid hvor de var sammen. Et fødselsdagselskab. En eftermiddag på stranden. Han står og barberer sig ude på badeværelset. Og så den hæslige dag da han rejser. Jeg står ved siden af mor i indkørslen. Hun har Jeffrey på hoften og græder utrøsteligt da han kører. Det kan jeg ikke tilgive ham. Der er mange ting jeg ikke kan tilgive ham. At han flytter over på den anden side af kontinentet for at slippe væk fra os. At han ikke ringer tit nok. At han aldrig ved hvad han skal sige når han ringer. Men det værste er at se hvordan det trækker i mors ansigt, hver gang hun hører hans navn.

Mor nægter at diskutere hvad der skete mellem dem, ligesom hun nægter at indvie mig i sin mission. Men ét ved jeg: Min mor er tæt på at være den mest perfekte kvinde der nogensinde har levet. Hun er trods alt halvt *engel*, selv om min far ikke ved det. Hun er smuk. Hun er klog og sjov. Hun har magiske evner. Og han forlod hende. Han forlod os alle.

I mine øjne gør det ham til et fjols.

„Jeg ville bare høre hvordan det går,“ siger han så.

CYNTHIA HAND
UNEARTHLY
KALD MIG ENGEL

„Det går udmærket,“ svarer jeg.

Han rømmer sig.

„Jeg tænkte bare ... det kan godt være lidt hårdt i din alder ... skolen. Drengene ...“

Samtalen er ved at udvikle sig i en meget mærkelig retning.

„Tja,“ siger jeg, „det er vel lidt hårdt.“

„Din mor siger at du får gode karakterer.“

„Har du snakket med mor?“

Dyb tavshed.

„Hvordan går det i New York?“ spørger jeg og forsøger at dreje samtalen væk fra mig selv.

„Det er det sædvanlige. Masser af larm. Blinkende lygter. Storby, du ved. Jeg så baseballspilleren Derek Jeter i Central Park i går. Det er et skrækkeligt liv.“

Han kan skam godt være charmerende. Jeg prøver altid at være sur på ham og vise ham at han ikke skal gøre sig nogen anstrengelser for at få et godt forhold til mig, men jeg kan aldrig overholde det. Sidst jeg så ham var for to år siden, den sommer jeg blev fjorten. Jeg havde leget 'jeg-hader-dig' i fin stil i lufthavnen, på flyet, på vej ud af gaten og i lufthavnsterminalen. Men da jeg så ham stå og vente på mig, blev jeg opfyldt af den særeste følelse af lykke, hvorefter jeg kastede mig i armene på ham og fortalte ham hvor meget jeg havde savnet ham.

„Jeg tænkte bare på at du og Jeffrey måske kunne komme til New York på ferie,“ siger han så.

Jeg er lige ved at grine over timingen.

„Det ville ellers være skønt,“ siger jeg, „men jeg er ret

CYNTHIA HAND
UNEARTHLY
KALD MIG ENGEL

så optaget lige for tiden.“

Der er for eksempel den brændende skov. Som er den eneste grund til at jeg overhovedet blev født. Og det vil jeg aldrig være i stand til at forklare ham om der så gik tusinde år.

Han siger ikke noget.

„Jeg er ked af det,“ siger jeg og er overrasket over hvor meget jeg rent faktisk mener det. „Jeg ringer hvis der bliver lavet noget om.“

„Mor fortalte mig også at du har taget kørekort,“ siger han så, tydeligvis for at tale om noget andet.

„Ja, jeg klarede prøven og lavede endda en parallel-parkering. Jeg er seksten år. Jeg må køre bil alene. Bare ærgerligt at mor ikke vil lade mig låne sin.“

„Det er måske på tide at du får din egen.“

Nu er det mig der ikke ved hvad jeg skal sige. Godt han ikke kan se mit måbende ansigtsudtryk.

Og så kan jeg lugte røg.

Ilden er længere væk denne gang. Jeg kan ikke se den. Jeg kan ikke se drengen. En varm kastevind får håret til at løsne sig fra hestehalen. Jeg hoster og vender hovedet for at få håret væk fra ansigtet.

Så ser jeg den sølvgrå bil. Jeg står få skridt fra den. Den holder på en grusvej. AVALANCHE står der på bagsmækken. En Chevrolet altså. Det er en stor pickup med et kort, overdækket lad. Det er drengens bil. Det ved jeg bare.

Kig på nummerpladen, siger jeg til mig selv. Fokuser på den.

CYNTHIA HAND
UNEARTHLY
KALD MIG ENGEL

Nummerpladen er pæn. Den er overvejende blå og jeg ser en himmel med skyer. Og til højre et fladtoppet bjerg der virker svagt bekendt. Til venstre ses silhuetten af en cowboy der rider på en stejle hest, mens han svinger med sin hat i luften. Jeg har set den før, men jeg kan alligevel ikke forbinde den med noget. Jeg prøver at læse hvad der står på nummerpladen. Først ser jeg kun tallene til venstre: 22. Så ser jeg de fire tegn på den anden side af cowboyn: 99CX.

Jeg regner egentlig med at blive vildt glad over at have fået sådan en vigtig information så let. Men jeg er stadig midt i visionen, og nu udvikler den sig. Jeg vender mig bort fra bilen og går hen mod træerne. Røgen driver langs skovbunden. Jeg hører et hårdt knæk i nærheden, som en stor gren der falder. Så ser jeg drengen. Han står på nøjagtig samme sted og ser fuldstændig ud som han plejer. Han står med ryggen til. Pludselig kan jeg se ilden på bjergkammen. Faren er så åbenlys og overhængende.

Med ét bliver jeg ramt af følelsen af knusende sorg. Min hals snører sig sammen. Jeg vil kalde på ham. Jeg går hen mod ham.

„Clara? Er du okay?“

Fars stemme. Jeg bliver revet tilbage til virkeligheden. Jeg står og læner mig op ad køleskabet og stirrer ud ad køkkenvinduet. En kolibri står stille i luften nær min mors foderautomat, dens vinger bevæger sig så hurtigt at de næsten er usynlige. Så kaster den sig frem, tager et korn og flyver væk.

CYNTHIA HAND
UNEARTHLY
KALD MIG ENGEL

„Clara?“

Hans stemme lyder bekymret. Jeg holder telefonrøret tæt ind mod øret.

„Far, jeg er nødt til at løbe, jeg ringer senere.“

CYNTHIA HAND
UNEARTHLY
KALD MIG ENGEL

KAPITEL 2

Velkommen til Jackson Hole

Vi ser en masse vejskilte da vi kører mod Wyoming. De fleste er advarselstavler. Pas på dyrevildt. Risiko for stensked. Stejl nedkørsel. Pas på: indsnævret vejbane. Risiko for elge på kørebanen de næste to kilometer. Risiko for snesked. Der er også forbudstavler: Parkering og standsning forbudt. Hele vejen fra Californien har jeg kørt i min egen bil bag mors med Jeffrey ved siden af. Jeg prøver at lade være med at panikke over skiltene der igen og igen understreger det faktum at vi skal bo i Det vilde Vesten.

Lige nu kører vi gennem en skov der udelukkende består af klitfy. Og som om det ikke var nok, har de overhalende biler alle Wyoming-nummerplader; mange oven i købet med det skæbnesvangre nummer 22 til venstre. Dette nummer er skyld i at vi er kørt hele denne lange vej, og det er bare afslutningen på den sidste måneds hektiske aktivitet. Vi har solgt huset, sagt farvel til de venner og naboer vi har kendt hele livet, pakket alle vores ting og er nu på vej mod et sted hvor vi ikke

CYNTHIA HAND
UNEARTHLY
KALD MIG ENGEL

kender en eneste sjæl: Teton Amt, Wyoming, ifølge Google er det det 22. amt med et indbyggertal på lige under 22.000. Det giver en befolkningstæthed på rundt regnet to pr. kvadratkilometer.

Vi flytter ud på bøhlandet. Og det alt sammen på grund af mig.

Jeg har aldrig set så meget sne. Det virker skræmmende. Min nye bil (tak, søde far!) kommer virkelig på arbejde på den snedækkede bjergvej. Men nu er det for sent at fortryde, og desuden har fyren på tankstationen forsikret os om at man uden fare kan køre gennem bjergene så længe det ikke blæser op. Jeg knuger rattet og forsøger at lade være med at tænke på hvor brat bjergsiden forsvinder ned til den ene side.

Så ser jeg skiltet med VELKOMMEN TIL WYOMING.

„Jeffrey,“ siger jeg, „nu er vi her.“

Han svarer ikke. Han sidder og hænger på sædet ved siden af mig, og høj musik dunker fra hans iPod. Han er gradvis blevet mere og mere sur, jo længere væk vi er kommet fra Californien og hans sportshold og horde af venner. Nu har vi været undervejs i to dage, og jeg er ved at være godt træt af det. Jeg hiver i kablet og trækker hans ene høretelefon ud.

„Hvad?“ siger han og stirrer arrigt på mig.

„Vi er i Wyoming nu, din sure skid. Vi er næsten fremme.“

„Jamen, så er alt jo godt,“ siger han og putter høretelefonen ind i øret igen.

CYNTHIA HAND
UNEARTHLY
KALD MIG ENGEL

Han tilgiver mig nok ikke lige med det samme.

Jeffrey var en temmelig almindelig dreng før han fandt ud af alt det englehalløj. Jeg kender det. Det ene øjeblik er du en fjortenårig glad teenager ... god til alt du prøver, populær, sjov ... og i det næste er du en freak med vinger. Det tager lidt tid at vænne sig til tanken. Desuden gik der kun omkring en måneds tid fra han havde fundet ud at det til jeg fik min lille opgave ovenfra. Nu bliver han slæbt med til Ingenmandsland, Wyoming, midt i januar, for at det ikke skal være løgn og lige midt i skoleåret.

Da mor fortalte at vi skulle flytte, blev han rasende. „Jeg flytter ikke,“ råbte han og knyttede hænderne i siden som om han mest af alt havde lyst til at slå på en eller anden.

„Naturligvis gør du det,“ sagde mor og kiggede roligt på ham. „Det skulle såmænd ikke overraske mig, hvis du også fik din mission i Wyoming.“

„Jeg er ligeglad,“ sagde han. Så vendte han sig mod mig og sendte mig et dræberblik før han gik ud af køkkenet og smækkede døren.

Det lader ikke til at mor har noget imod Wyoming. Hun har kørt frem og tilbage et par gange for at finde et hus, skrive Jeffrey og mig op i vores nye skole, og forberede overgangen fra sit arbejde hos Apple i Californien til det hun nu skal lave for dem hjemmefra når vi er flyttet. Hun har snakket i timevis om den vidunderlige natur som vi nu kommer til at bo i, den friske luft, vejret og sneen som vi vil komme til at elske.

CYNTHIA HAND
UNEARTHLY
KALD MIG ENGEL

Det er derfor Jeffrey sidder ved siden af mig. Han kan ikke holde ud at høre på mors ævl om hvor godt det hele bliver. Første gang vi standsede for at fylde benzin på greb han sin rygsæk og kom over til mig. Uden et ord. Jeg tror at han lige i øjeblikket har besluttet at han hader mor mere end han hader mig.

Jeg hiver fat i høretelefonen igen.

„Jeg har ikke ligefrem bedt om det her,“ siger jeg, „jeg er ked af det hvis det ellers gør nogen forskel.“

„Nå.“

Min mobil ringer. Jeg stikker hånden ned i lommen og graver den frem. Så kaster jeg den over i skødet på Jeffrey. Han tager den og kigger spørgende på mig.

„Jeg kører, som du måske har bemærket,“ siger jeg sødt, „du kunne måske være så venlig at svare?“

Han sukker og holder telefonen op til øret.

„Ja,“ svarer han, „Okay. Ja.“

Så lukker han mobilen og rækker mig den.

„Mor siger at vi snart er i Teton-passet. Hun vil have os til at køre ind til siden ved udsigtspunktet.“

Lige i det samme drejer vejen skarpt, og dalen hvor vi skal bo ligger dybt under os for foden af en række bakker. Over bakkerne knejser takkede, blå og hvide, forrevne klipper. Det er fantastisk. Det ligner et billede fra en kalender eller et julekort. Mor drejer ind på en frakørsel og standser for at 'nyde udsigten'. Jeg standser forsigtigt ved siden af hende. Hun nærmest flår bildøren op og springer ud.

„Jeg tror også hun vil have at vi skal gå ud af bilen,“

CYNTHIA HAND
UNEARTHLY
KALD MIG ENGEL

bemærker jeg til Jeffrey.

Han stirrer på instrumentbrættet.

Jeg åbner døren og går ud. Det er som at træde ind i en dybfryser. Jeg trækker min hættetrøje over hovedet og begraver hænderne i lommen. Jeg kan se min egen ånde.

Mor går hen til Jeffrey's side og banker på bilruden.

„Se så at komme ud af bilen,“ siger hun med en stemme der antyder at hun skam mener det alvorligt.

Hun vinker mig hen til kanten. Der står et stort skilt af træ med en tegneseriefigur der forestiller en cowboy. Han peger ned mod dalen under os. DAVS FREMMEDE, står der. Og VELKOMMEN TIL JACKSON HOLE. DEN SIDSTE REST AF DET VILDE VESTEN. Huse ligger spredt på begge sider af den glitrende flod. Dette er Jackson Hole, hvor vi skal bo.

„Derovre ligger Teton Nationalpark og Yellowstone,“ siger mor og peger mod horisonten. „Der skal vi over når det bliver forår.“

Jeffrey kommer hen til os. Han har ingen overtøj på, kun bukser og en T-shirt, men det ser ikke ud til at genere ham. Han er åbenbart alt for arrig til at fryse. Han ser ud over dalen og vores nye hjemsted med et fuldstændig tomt udtryk i ansigtet. En sky glider for solen og kaster skygger ned i dalen. Luften føles øjeblikkelig ti grader koldere. Jeg føler mig pludselig ængstelig og nervøs som om min ankomst til Wyoming vil få ilden til at bryde ud i træerne, så jeg skal udføre min mission med det samme. Der forventes så meget af mig.

CYNTHIA HAND
UNEARTHLY
KALD MIG ENGEL

„Du skal ikke være nervøs,“ siger mor, lægger armene om mig og giver mig et lille klem. „Det er her du hører til, Clara.“

„Ja,“ siger jeg bare og forsøger at smile tappert.

„Og du,“ siger hun og går over mod Jeffrey, „kommer til at elske det. Man kan stå på ski og vandski, du kan klatre i klipperne og dyrke riverrafting.“

„Fint ...“ surmuler han.

„Så er alt jo godt,“ svarer hun tilsyneladende tilfreds. Så tager hun hurtigt et billede af os og går tilbage til bilen. „Lad os komme videre.“

Jeg følger hendes bil ned gennem de skarpe sving. Endnu et advarselsskilt fanger mit blik. PAS PÅ, står der, SKARPT SVING FORUDE.

Lige inden Jackson drejer vi ind på Spring Gulch Road, en lang, bugtet vej. Først skal vi gennem en jernlåge, som man skal bruge en særlig kode for at åbne. Jeg får en mistanke om at vores ydmyge bolig måske ikke er så lille endda. Min mistanke vokser da jeg ser de enorme bjælkehuse inde mellem træerne. Jeg kører efter mor ned ad en nyanlagt indkørsel og følger hende langsomt gennem en skov af klitfyr, birk og asp til vi kommer til en rydning hvor vores hus ligger på en lille forhøjning i terrænet.

„Wow,“ udbryder jeg da jeg ser huset gennem forrudden, „Jeffrey, se!“

Huset er bygget af solide bjælker med et kampestensfundament. Taget er dækket af et fint lag sne og ligner

CYNTHIA HAND
UNEARTHLY
KALD MIG ENGEL

et peberkagehus. Der hænger ligefrem et par istapper ned fra tagrenden. Det er større end huset i Californien, men virker alligevel på en eller anden måde hyggeligere. En lang, overdækket veranda går hele vejen rundt om huset, og store vinduer vender ud mod den svimlende smukke udsigt til de snedækkede bjerge.

„Så er vi hjemme,“ siger mor. Hun læner sig op ad bilen og ser vores forbløffede ansigter da vi går ud i den runde indkørsel. Hun er så tilfreds med sig selv over at have fundet det hus at hun er lige ved at bryde ud i jubelsang. „Vores nærmeste nabo bor flere kilometer væk. Det er vores helt egen skov.“

En brise får træerne til at bevæge sig let, og små sneflager drysser fra grenene ned på jorden og får huset til at ligne indholdet af en snekugle. Luften virker varmere. Der høres ikke en lyd, og en bølge af velvære skyller igennem mig.

Jeg er hjemme, tænker jeg og føler mig tryk. Det kommer som en stor lettelse for mig. I ugevis har jeg ikke set andet end sorg og fare igen og igen i visionen, og hele usikkerheden med flytningen og det at skulle sige farvel til alt det kendte, hele denne sindssyge historie, har været en stor belastning. Nu kan jeg endelig begynde at se frem mod vores nye liv i Wyoming. Frem for hele tiden kun at se ilden.

Jeg kigger over mod mor som bogstavelig talt stråler. Hun bliver lysere og lysere for hvert sekund, og der kommer en lav, vibrerende, engleagtig nynnen af velbehag fra hende. Snart vil vi kunne se hendes vinger.

CYNTHIA HAND
UNEARTHLY
KALD MIG ENGEL

Jeffrey hoster. Synet er stadig nok til at hyle ham helt ud af den.

„Mor,“ siger han, „nu gør du det igen.“

Lyset bliver svagere.

„Det kan da være lige meget,“ siger jeg, „her er jo ikke andre end os. Her kan vi være os selv.“

„Netop,“ siger mor roligt, „og haven er det perfekte sted at øve sig i at flyve.“

Jeg kigger forskrækket på hende. Mor har forsøgt at lære mig at flyve to gange, og begge gange var det en total katastrofe. Jeg har egentlig helt opgivet nogensinde at lære at flyve og mere eller mindre accepteret at jeg er et engleblodsvæsen, der altså bare har fødderne fast plantet på jorden. En fugl der ikke kan flyve. En struds måske. Eller en pingvin, temperaturen taget i betragtning.

„Du får muligvis brug for at flyve,“ siger mor bestemt. „Og du får måske lyst til at prøve,“ siger hun henvendt til Jeffrey. „Jeg tør vædde med at du er et naturtalent.“

Jeg kan mærke at jeg bliver rød i kinderne. Ja, selvfølgelig er Jeffrey et naturtalent. Og jeg kan ikke engang hæve mig fra jorden.

„Jeg går ind,“ siger jeg og flygter ind i huset.

Om eftermiddagen går vi på Broadway Avenue i Jackson, Wyoming. Selv om det er december måned, er her fyldt med turister. Diligencer og hestevogne kører forbi med jævne mellemrum, og der er lange rækker af biler. Jeg kan ikke lade være med at spejde efter en bestemt

CYNTHIA HAND
UNEARTHLY
KALD MIG ENGEL

sølvgrå bil: den mystiske Avalanche med nummerpladen 99CX.

„Jeg vidste ikke at der var så meget trafik,“ siger jeg og kigger mig omkring.

„Hvad ville du egentlig gøre hvis du fik øje på ham?“ spørger mor. Hun har sin nye stråhat på. Hun var simpelthen nødt til at købe den i den første souvenirforretning vi stødte på. En cowboyhat. Helt ærligt synes jeg hun overdriver det der med Det vilde Vesten.

„Hun ville nok besvime,“ siger Jeffrey mens han blinker med øjnene og vifter sig selv i ansigtet med hånden og lader som om han besvimer i armene på mor. De griner begge to.

Jeffrey har allerede købt sig en T-shirt med billedet af en der står på snowboard, og han overvejer seriøst at købe et rigtigt snowboard som han har set i et vindue. Han har været i meget bedre humør siden han så huset. Han begynder at ligne den gamle Jeffrey igen, han både smiler og driller og kommer indimellem ligefrem med noget der ligner en hel sætning.

„Ha, ha, I er vel nok sjove,“ siger jeg og himler med øjnene. Jeg går lidt i forvejen ned mod en lille park på den anden side af vejen. Indgangsportalen er lavet af elsdyrgevirer.

„Skal vi ikke gå derover?“ råber jeg til mor og Jeffrey. Vi når over lige inden der bliver rødt. Så bliver vi stående lidt under buen og betragter gitterværket af gevirer der minder svagt om knogler. Pludselig bliver himlen mørk, og der blæser en kold vind.

CYNTHIA HAND
UNEARTHLY
KALD MIG ENGEL

„Jeg kan lugte grillmad,“ siger Jeffrey og snuser.

„Du er altid sulten.“

„Hey, er det måske min skyld, at mit stofskifte er hurtigere end andre menneskers? Hvad med at spise derhenne?“ Jeffrey peger ned ad gaden mod en lang kø af mennesker foran en bar der med store bogstaver reklamerer med at have bevaret ‘Det Ægte Vilde Vesten’.

„Ih, jo,“ siger mor, „så kan jeg jo købe en øl til dig.“

„Seriøst?“

„Nej.“

Det skændes de lidt om. Jeg får pludselig en heftig trang til at dokumentere dette øjeblik, så jeg en gang vil kunne se tilbage og sige at det var her det hele begyndte. Første del af Claras mission. Jeg bliver varm over det hele ved tanken. Det er en ny begyndelse for os alle tre.

„Undskyld,“ siger jeg til en forbipasserende kvinde, „De kunne vel ikke tage et billede af os?“ Hun nikker og tager kameraet som mor rækker hende. Vi stiller os ved siden af hinanden under buen med mor i midten og Jeffrey og mig på hver side. Vi smiler. Kvinden forsøger at tage billedet, men der sker ikke noget. Mor går over mod hende for at vise hende hvordan blitzten fungerer.

Netop i det øjeblik bryder solen frem. Jeg bliver pludselig meget opmærksom på hvad der foregår omkring mig; det er som om alt går langsommere for at give mig mulighed for at skelne alle enkelthederne stykke for stykke: folks stemmer, et glimt fra tænderne når de taler, motorlarmen og den lille hvinende lyd af bremses når bilerne standser for rødt. Mit hjerte slår med en

CYNTHIA HAND
UNEARTHLY
KALD MIG ENGEL

dyb, dunkende lyd. Jeg registrerer lungerne der fyldes og tømmes for luft. Der lugter af hestepærer og stensalt, min egen lavendel-parfume og mors kraftige duft af vanille, Jeffreys maskuline deodorant ... jeg mærker endda den svage antydning af forfald og opløsning der stadig udgår fra de gamle gevirer over os. Fra et galleri strømmer klassisk musik ud i sprækken mellem dørtrinnet og døren. En hund gøer i det fjerne. Et eller andet sted græder en baby. Det virker overvældende. Jeg føler at mit hoved er ved at sprænges af alle lydene og lyset. En lille sort fugl sidder i et træ i parken bag os. Den begynder at synge og puster sig op for at holde varmen. Hvordan ved jeg det når jeg har ryggen til den? Jeg kan mærke dens små, plirrende øjne stirre på mig; jeg ser hvordan den lægger hovedet på skrå og betragter mig længe ... før den pludselig letter og stiger højere og højere op mod den store himmel, som en tynd røgstribe og forsvinder.

„Clara?“ Det er Jeffrey der hvisker indtrængende i mit øre. „Hey!“

Jeg bliver brat revet tilbage til virkeligheden. Jackson. Jeffrey. Mor. Damen med kameraet. De stirrer alle sammen på mig.

„Hvad foregår der?“ spørger jeg fortumlet. Det er som om en del af mig stadig er oppe i luften sammen med fuglen.

„Dit hår ... det skinner,“ mumler Jeffrey og vender blikket væk som om han er flov.

Jeg kigger ned. Gisp. Skinner er ikke ordet. Mit hår er et changerende farveorgie i sølvagtige og gyldne farver.

CYNTHIA HAND
UNEARTHLY
KALD MIG ENGEL

Det lyser. Det fanger lyset som et spejl og reflekterer solens stråler. Jeg lader hånden glide ned langs de varme, lysende hårtjavser, og mit hjerte der slog langsomt før begynder nu at dunke smertelig hurtigt. Hvad sker der med mig?

„Mor?“ siger jeg svagt og kigger op i hendes store, blå øjne. Så vender hun sig roligt mod kvinden.

„Hvor er det dog en pragtfuld dag!“ siger hun, „hvis man ikke kan lide vejret i Wyoming, så bare vent ti minutter. Er det ikke sådan, man siger?“

Kvinden nikker fraværende. Hun stirrer stadig på mit overnaturligt lysende hår som om hun prøver at gennemskue et eller andet trick. Mor vender sig igen mod mig og samler i en hurtig bevægelse mit hår med hånden. Så putter hun det ned i hættten på min hættetrøje og trækker den op over mit hoved.

„Lad som ingenting,“ hvisker hun og stiller sig ind mellem Jeffrey og mig. „Okay, så er vi klar.“

Kvinden virrer med hovedet og blinker et par gange som om hun forsøger at få synet til at gå væk. Nu hvor håret er dækket, er alt igen ved at vende tilbage til det normale som om der ikke var foregået noget usædvanligt. Som om det var noget vi havde forestillet os. Kvinden løfter kameraet.

„Smil,“ siger hun.

Jeg gør mit bedste for at smile.

Vi ender på et pizzeria fordi det er det letteste og det hurtigste. Jeffrey kaster sin pizza i sig med glubende ap-

CYNTHIA HAND
UNEARTHLY
KALD MIG ENGEL

petit, men mor og jeg sidder og stikker til vores uden at sige noget. Jeg har det som om jeg er blevet taget på fersk gerning midt i en eller anden forbrydelse. Jeg føler mig skamfuld. Jeg beholder hættten oppe, selv da vi kører tilbage til huset.

Da vi kommer ind ad døren, går mor øjeblikkelig ind på kontoret med faste skridt og lukker døren bag sig. Jeffrey og jeg kigger på hinanden og ved ikke rigtig hvad vi skal stille op, så vi prøver at sætte fjernsynet til og få det til at fungere. Jeffrey kigger hele tiden skævt over mod mig som om han er bange for at der hvert øjeblik det skal være kan gå ild i mit hår.

„Lad være med at glo!“ siger jeg vredt. „Det er irriterende.“

„Det så vildt mærkeligt ud. Hvordan gjorde du?“

„Jeg *gjorde* ikke noget. Det skete af sig selv.“

Mor kommer frem i døråbningen med sin frakke på.

„Jeg er nødt til at gå,“ siger hun, „I skal blive inde til jeg kommer tilbage.“ Og før vi kan nå at sige et ord, er hun væk.

„Fint!“ surmuler Jeffrey.

Jeg kaster fjernbetjeningen over til ham og går op på mit værelse. Jeg har stadig en masse der skal pakkes ud, men jeg bliver ved med at tænke på hvad der skete da jeg stod under buen af elggevirer og følte det som om hele verden var ved at tage fast ophold i mit hoved. Og mit hår! Overjordisk. Udtrykket i kvindens ansigt da hun så mig, først var det forvirret og usikkert, så blev hun bange, som om jeg var et eller andet fremmed væsen

CYNTHIA HAND
UNEARTHLY
KALD MIG ENGEL

der burde opholde sig på et laboratorium mens videnskabsfolkene under mikroskop undersøgte det skræmmende og mærkelige fænomen. Som om jeg var en eller andet freak.

Jeg må være faldet i søvn, for pludselig står mor i døråbningen. Hun kaster en æske hårfarve over på sengen. Jeg tager den op.

„Skal jeg have farvet hår? Det mener du ikke, vel?“

„Det bliver kastanjebrunt ligesom mit,“ svarer mor.

„Men ... hvorfor?“

„Lad os nu bare ordne dit hår først, så kan vi altid diskutere senere.“

„Shit, mor, det går jo helt galt!“ jamrer jeg da hun smører farven ind i mit hår. Jeg sidder ude på toilettet med et gammelt håndklæde over skuldrene.

„Jeg synes dit hår er noget af det flotteste, og jeg ville aldrig tvinge dig til at farve det medmindre jeg var sikker på at det var absolut nødvendigt,“ siger mor og træder lidt tilbage for at se efter om hun har glemt noget. „Nu skulle det være i orden. Så skal farven bare have lidt tid til at virke.“

„Mor, hvad var det egentlig der skete i dag?“

Mor ser lidt usikkert på mig. Så sætter hun sig på badekarrets kant og folder hænderne i skødet.

„Det er egentlig helt normalt,“ siger hun på en måde der minder mig om dengang hun fortalte mig om menstruation og sex ... klinisk, rationelt og grundigt som om hun havde forberedt talen i årevis.

CYNTHIA HAND
UNEARTHLY
KALD MIG ENGEL

„Øh, hvad mener du med normalt?“

„Nej, så siger vi at det ikke er *normalt*,“ indrømmer hun hurtigt, „normalt for os, mener jeg. Nu hvor dine evner begynder at udvikle sig, vil engle-delen af dig også begynde at vise sig på mere iøjnefaldende måder.“

„Mere iøjnefaldende. Fedt. Som om jeg ikke har nok at tænke på.“

„Det er ikke så slemt, som det måske lyder,“ siger mor. „Du skal bare lære at kontrollere det.“

„Kan jeg lære at kontrollere mit hår?“

Mor smiler.

„Ja, lidt efter lidt vil du lære at nedtone det, så det ikke kan opfanges af det menneskelige øje. Men lige her og nu virker det smartest bare at farve det.“

Jeg kommer pludselig i tanke om at mor altid har noget på hovedet. På stranden. I parken. Næsten altid når vi er sammen med andre. Hun har massevis af hatte, bandanas og tørklæder. Jeg har ellers altid troet at hun gjorde det fordi hun var opdraget til at damer går med hat.

„Det sker altså også for dig?“ spørger jeg.

Hun vender sig mod døren og smiler lidt.

„Kom bare ind, Jeffrey!“

Jeffrey der har stået og lyttet ved døren, dukker frem. Hans dårlige samvittighed bliver hurtigt afløst af nysgerrighed.

„Bliver det også sådan for mig? Det med håret?“ spørger han.

„Ja,“ svarer mor, „det sker for de fleste af os. Jeg kan

CYNTHIA HAND
UNEARTHLY
KALD MIG ENGEL

tydeligt huske første gang det skete for mig. Det var i juli 1908, tror jeg. Jeg sad og læste på en bænk i parken og så ... puf!“

Jeg kigger ivrigt på hende. „Følte du det også ligesom om alt blev langsommere, og du begyndte at opfange ting som du ellers ikke havde kunnet høre og se?“

Hun vender sig mod mig. Hendes øjne er indigoblå og mørke som himlen efter at solen er gået ned. Der er små, lysende pletter i øjnene som om hun bogstavelig talt bliver oplyst indefra. Jeg kan se mig selv i dem. Jeg ser bekymret ud.

„Var det sådan?“ spørger hun. „Gik tiden langsommere?“

Jeg nikker.

„Hmm,“ lyder det eftertænksomt fra hende. Så lægger hun sine varme hænder over mine. „Stakkels dig, så kan jeg bedre forstå du blev forskrækket.“

„Hvad gjorde du dengang?“ spørger Jeffrey.

„Jeg tog min hat på. Dengang gik alle pæne piger med hat. Heldigvis blev hårfarven opfundet da det blev umoderne at gå med hat. Jeg farvede håret brunt i næsten tyve år. Det klædte mig ikke særlig godt,“ siger hun og rynker panden ved tanken.

„Men hvad sker der egentlig?“ spørger jeg.

Mor tøver et øjeblik som om hun overvejer hvordan hun bedst kan forklare det. „Det er en del af glorien der er ved at bryde igennem.“ Hun ser bekymret og tænksom ud som om hun ikke er sikker på at vi er store nok til at forstå det. „Og nu er forelæsningsen slut for i dag.

CYNTHIA HAND
UNEARTHLY
KALD MIG ENGEL

Når den slags sker i offentligheden, er det min erfaring at det virker bedst at lade som ingenting. De fleste overbeviser sig selv om at de ikke har set noget i virkeligheden, og at det bare var et underligt lys eller et eller andet optisk bedrag. Men det ville nok være klogt hvis du begyndte at gå med noget på hovedet, bare for en sikkerheds skyld, Jeffrey.“

„Okay,“ siger han og griner smørret. Han plejer nærmest at sove med sin kasket på.

„Og så er det vigtigt at vi undlader at gøre opmærksom på os selv,“ fortsætter mor og kigger indtrængende på Jeffrey. Hun hentyder uden tvivl til hans evindelige trang til at være bedst til alt: den bedste quarterback, den bedste pitcher, drengen der altid er på førsteholdet. „Det er slut med at vise sig.“

Jeffrey ser sur ud.

„Som om det overhovedet skulle være et problem,“ mukker han, „der sker jo absolut intet i januar. Udtagelserne til brydning var i november, og baseball starter først til foråret ...“

„Det er måske meget godt,“ siger mor, „så har du tid til at vænne dig lidt til stedet inden du kaster dig over fritidsaktiviteterne.“

„Ja, ja, det er meget godt,“ siger Jeffrey tvært. Og uden at sige mere går han ind på sit værelse og smækker døren efter sig.

„Nå, så er det i orden,“ siger mor og vender sig smilende mod mig, „nu har det siddet længe nok. Lad os få skyllet dit hår.“

CYNTHIA HAND
UNEARTHLY
KALD MIG ENGEL

Det bliver orange. Gulerodsfarvet. Da jeg ser mig i spejlet, overvejer jeg seriøst at barbere alt håret af.

„Vi fikser det i morgen, det lover jeg dig,“ siger mor trøstende og prøver at lade være med at grine.

„Godnat,“ siger jeg og lukker døren for næsen af hende. Så kaster jeg mig på sengen og tager mig en god, lang tudetur. Og jeg der troede at jeg kunne regne med mit hår når jeg skulle gøre indtryk på den Mystiske Dreng.

Senere ligger jeg på min seng og lytter til vindens susen. Skoven udenfor virker enorm og mørk. Jeg kan mærke bjergenes massive tilstedeværelse bag huset. Der sker ting som jeg ikke kan kontrollere. Jeg er ved at ændre mig, og tingene vil aldrig mere blive som før.

Visionen kommer til mig som noget velkendt. Den fejer værelset væk og anbringer mig midt i den røgfyldte skov. Luften er så varm, tør og tung at det er svært at trække vejret. Jeg ser den sølvgrå Avalanche parkeret i vejkanten. Jeg vender mig automatisk mod bakkerne og den retning hvor jeg ved jeg vil finde drengen. Jeg går, og imens jeg går kan jeg for hvert skridt mærke følelsen af sorg igen. Det føles som om mit hjerte bliver flået ud af brystet på mig. Mine øjne fyldes af tårer til ingen nytte. Jeg blinker dem væk og bliver ved med at gå. Jeg er fast besluttet på at nå hen til drengen, og da jeg endelig får øje på ham er jeg nødt til at standse et øjeblik for at kigge på ham. Synet af ham som han står der uden at ane uråd, fylder mig med en blanding af smerte og længsel.

Jeg er der næsten.

KAPITEL 3

Jeg overlevede den sorte død

Det første jeg ser da jeg drejer ind på skolens parkeringsplads, er en stor, sølvgrå pickup. Jeg vender hovedet for at se nummerpladen.

„Hey!“ råber Jeffrey idet jeg er lige ved at køre op i en anden meget gammel, meget rusten blå pickup foran mig. „Hvad har du gang i?“

„Undskyld,“ siger jeg og vinker beklagende til fyren i den blå bil, men han råber et eller andet ud ad vinduet som jeg er ret sikker på jeg ikke har lyst til at høre, hvorefter han med hvinende bremses kører ned i den anden ende af parkeringspladsen. Jeg finder en plads og parkerer forsigtigt min bil. Så sidder jeg lidt og prøver at samle tankerne.

Skolen i Jackson er en stor murstensbygning der nærmest ligner et feriested. Indgangsportalen består af en række tykke bjælker der ligner søjler, men giver et mere rustikt indtryk. Alt er fuldstændig som på et postkort, vinduerne skinner nypudsede, og på de store grønne arealer står de hvidstammede birketræer smukt på

CYNTHIA HAND
UNEARTHLY
KALD MIG ENGEL

trods af at de har smidt bladene for længst. Og endelig er der de knejsende, storslåede bjerge i baggrunden næsten hele vejen rundt. Selv de små, hvide totter af skyer ser ud som om de var placeret med vilje.

„Vi ses,“ siger Jeffrey og stiger ud af bilen. Så tager han sin rygsæk og spankulerer over mod hoveddøren som om han ejer stedet. Et par piger på parkeringspladsen vender sig og kigger efter ham. Han sender dem sit mest strålende smil hvilket øjeblikkelig udløser den sædvanlige hviske fnise-ting som også altid fulgte i hans kølvand på vores gamle skole.

„Ha! Er det sådan du undlader at vække opmærksomhed?“ mumler jeg for mig selv. Så smører jeg endnu et lag lipgloss på, kigger mig i bakspejlet og gør en grimasse ved synet af hårfarven. På trods af mors og mine anstrengelser i den forløbne uge er det stadig orange. Vi har prøvet alt; vi har farvet det igen og igen og endda prøvet at farve det kulsort, men farven vil ikke binde, og hver gang ender det med den samme iøjnefaldende orange. Det er ligesom at være underlagt en eller anden kosmisk forbandelse.

„Husk, at udseendet ikke betyder alt, Clara,“ sagde mor efter det femte mislykkede forsøg. Hun skulle nødig snakke. Hun der hele sit liv har set vidunderlig ud.

„Det har jeg heller aldrig sagt.“

„Men alligevel,“ sagde hun drillende, „jeg ved godt at du ikke er forfængelig, men du var udmærket klar over det når de andre elever på den gamle skole kiggede langt efter dit smukke, lyse hår.“

CYNTHIA HAND
UNEARTHLY
KALD MIG ENGEL

„Og nu er jeg hverken lyshåret eller smuk,“ sagde jeg og sukkede. Jeg havde muligvis nydt deres beundrende blikke. Men nu var mit hår bare skrigende orange.

Mor satte en finger under min hage og fik mig til at se sig direkte i øjnene.

„Selv hvis dit hår var grønt, ville du være smuk,“ sagde hun.

„Det skal du jo sige, du er min mor.“

„Husk, at du ikke er her for at deltage i en skønhedskonkurrence, men for at opfylde din mission. Måske betyder dit lille problem med håret at det ikke kommer til at gå helt så nemt for dig som det gjorde i Californien. Men der er måske en grund til det trods alt.“

„Helt sikkert. Der er uden tvivl en virkelig god grund.“

„Farven skjuler i det mindste lyset, så du ikke behøver bekymre dig om at dække håret.“

„Skønt!“

„Du må bare få det bedste ud af det, Clara,“ sagde hun til sidst.

Nu prøver jeg så at få det bedste ud af det. Som om jeg havde noget valg. Jeg stiger ud af bilen og går hen i den anden ende af parkeringspladsen for at kigge nærmere på den sølvgrå pickup. AVALANCHE står der med sølvbogstaver på bagskærmen. Nummerpladen: 99CX.

Han er her på skolen. Jeg glemmer at trække vejret. Træk vejret, Clara. Han er her virkelig.

Jeg går over mod hovedindgangen med det åndssvage, sygeligt orange hår. Jeg betragter de andre elever der kommer gående i små grupper, de griner og pjatter.

CYNTHIA HAND
UNEARTHLY
KALD MIG ENGEL

Alle er fremmede, på nær en. Selv om han ikke kender mig. Mine hænder er klamme og svedige på samme tid, og en hel flok sommerfugle basker rundt i min mave. Jeg har aldrig før været så nervøs.

Tag dig sammen, Clara, siger jeg til mig selv. Sammenlignet med missionen bør skolen være den letteste sag i verden.

Så jeg skyder brystet frem, prøver at efterligne Jeffrey og går over mod døren.

Hvordan i alverden kunne jeg dog tro at en skole der var så anderledes at se på alligevel var ligesom andre skoler? Intet kunne være mere forkert. Skolen er lige så eksklusiv indendørs som udendørs. Alle klasseværelser, eller i hvert fald næsten alle, har vinduer fra gulv til loft og udsigt til bjergene. Kantinen ligner en mellemting mellem en skihytte og et kunstmuseum. Der er malerier, gavlmalerier og collager på alle vægge og i ethvert hjørne på stedet. Der lugter endda bedre end på almindelige skoler: fyrretræ og kridt og en behagelig duft af dyr parfume. Min gamle betonskole i Californien forekommer mig at være det rene fængsel til sammenligning.

Jeg er dumpet ned midt i et land af smukke mennesker. Og jeg der troede at jeg kom fra landet med de smukke mennesker. Nogle gange ser man billeder i fjernsynet af en eller anden berømt på high school, og hun eller han ser helt normal ud, hverken smukkere eller grimere end andre. Så tænker man, hvad skete der? Hvorfor i alverden er hun så populær? Det skal jeg

CYNTHIA HAND
UNEARTHLY
KALD MIG ENGEL

sige dig: Det handler om penge. Ansigtsbehandlinger, dyre frisører, designertøj og personlige trænere. Og eleverne her på skolen har alle den der em af berømtthed over sig, bortset fra et par stykker her og der som ligner ægte cowboys med deres læderhatte, ternede skjorter med perlemorsknapper, stramme cowboybukser og slidte cowboystøvler.

For ikke at tale om fagene. Du kan selvfølgelig vælge kunstlinjen, hvis du har lyst til at lære at tegne, men du kan også vælge at tage et udvidet kursus i medier der forbedrer dine muligheder på det kulturelle område. Et fag hedder Power Sport, og her kan du lære at tune din motorcykel, ATV'er eller snescooter. Man kan lære hvordan man starter sin egen virksomhed, tegner sit drømmehus, bliver bedre til fransk madlavning eller tager de første skridt hen imod en karriere som ingeniør. Og hvis man gerne vil være pilot, tilbyder skolen også et par kurser i aerodynamik. Her står alle muligheder åbne.

Det kommer til at kræve lidt tilvænning.

Og så havde jeg egentlig forestillet mig at de andre ville synes at det var spændende at møde mig. Eller at de i det mindste ville være nysgerrige. Jeg er trods alt frisk kød og tilmed fra Californien. Jeg kunne måske have et eller andet at fortælle fra storbyen. Men nej. De fleste ignorerer mig totalt. Efter de tre første moduler (matematik, fransk og kemi) hvor ingen så meget som siger 'hej' er jeg klar til at styrte ud i bilen og køre direkte tilbage til Californien hvor jeg har kendt alle altid, og de har

CYNTHIA HAND
UNEARTHLY
KALD MIG ENGEL

kendt mig, hvor jeg ville sludre med mine venner om ferien og sammenligne vores skemaer, og jeg ville være pæn og populær. Hvor livet ville være helt almindeligt.

Så ser jeg ham.

Han står med ryggen til hende ved skabene. Jeg mærker et sug i maven da jeg genkender hans skuldre, hans hår og omridset af hans hoved. Pludselig er jeg tilbage i visionen og ser ham i hans sorte fleece-jakke i skoven og i virkeligheden hvor han går ned ad gangen samtidig, som om visionen ligger som et tyndt lag over virkeligheden.

Jeg går et skridt hen mod ham og åbner munden for at sige hans navn. Så husker jeg på at jeg ikke kender det. Og som altid er det som om han alligevel hører mig og begynder at vende sig mod mig, og mit hjerte springer et slag over da jeg ikke vågner, men ser hans ansigt og hans mund der krænger lidt i den ene side idet han smiler skævt til en fyr ved siden af sig.

Han kigger op og ser lige ind i mine øjne. Gangen opløses. Han og jeg er alene i skoven. Visionen vokser bag ham, ilden på bjergskrånningen brøler hurtigere mod os end det burde være muligt.

Jeg må redde ham, når jeg lige at tænke.

Så besvimer jeg.

Da jeg vågner, sidder der en pige med langt, gyldenbrunt hår på gulvet ved siden af mig. Hendes hånd hviler på min pande, og hun taler med en lav, dæmpet stemme som for at berolige et dyr.

„Hvad skete der?“ Jeg kigger efter drengen, men han

CYNTHIA HAND
UNEARTHLY
KALD MIG ENGEL

er væk. Jeg mærker en stikkende smerte i ryggen og opdager at jeg ligger oven på min kemibog.

„Du dejsede om,“ svarer pigen som om det ikke er åbenlyst. „Lider du af epilepsi eller noget i den retning? For det virkede som om du fik et anfald.“

Folk stirrer. Jeg kan mærke en rødmen brede sig på mine kinder.

„Jeg er okay,“ siger jeg og sætter mig op.

„Hey, rolig nu.“ Pigen kommer på benene og rækker hånden ned. Jeg tager hendes hånd, og hun hiver mig op at stå.

„Jeg er vist temmelig klodset,“ siger jeg som en slags forklaring.

„Hun er okay, I kan roligt gå til time,“ siger pigen til de elever der stadig står og stirrer på mig. „Har du spist morgenmad?“ spørger hun mig.

„Hvad mener du?“

„Det kunne være noget med dit blodsukker.“ Så lægger hun armen om mig og fører mig ned ad gangen. „Hvad hedder du?“

„Clara.“

„Wendy,“ siger hun til svar.

„Hvor skal vi hen?“

„Til sygeplejersken.“

„Nej,“ protesterer jeg og river mig fri af hendes arm. Så retter jeg mig op og forsøger at smile. „Helt ærligt, jeg er okay.“

Så ringer klokken. Med et er gangen tom. Så kommer en trivelig, lyshåret kvinde i blå sygeplejerskeuniform

CYNTHIA HAND
UNEARTHLY
KALD MIG ENGEL

farende rundt om hjørnet. Lige i hælene på hende kommer en dreng gående. *Min* dreng.

„Så er den gal igen,“ siger Wendy da jeg vakler over mod hende.

„Christian,“ kommanderer sygeplejersken idet de skynder sig hen mod mig.

Han hedder Christian.

Jeg mærker hans arme i mine knæhaser da han løfter mig op. Min arm ligger rundt om hans skulder, og mine fingre er kun få centimeter fra det sted på hans nakke hvor håret går til. En duft af sæbe blandet med en skøn, krydret parfume skyller hen over mig. Jeg kigger direkte op i hans grønne øjne og er så tæt på at jeg kan se de små gyldne glimt i dem.

„Hej,“ siger han.

Hjælp! skrider det i mig da han smiler. Det her er for meget.

„Hej,“ mumler jeg og kigger væk mens jeg mærker at jeg rødmer helt op i de gulerodsfarvede hårrødder.

„Bare slap af,“ siger han og bærer mig ned ad gangen. Over hans skulder kan jeg se Wendy kigge undersøgende efter mig før hun vender sig og går den modsatte vej.

Da vi kommer ind på sygeplejerskens kontor, sætter han mig forsigtigt på en briks. Jeg gør mit bedste for ikke at stirre på ham.

„Tak,“ får jeg fremstammet.

„Det er okay,“ siger han og smiler igen til mig. Jeg er glad for at jeg allerede sidder ned. „Du er temmelig let.“

CYNTHIA HAND
UNEARTHLY
KALD MIG ENGEL

Min rundtossede hjerne forsøger at få mening i ordene, men uden meget held.

„Tak,“ siger jeg igen tamt.

„Ja, mange tak, Christian,“ siger sygeplejersken, „du kan godt gå til time nu.“

„Vi ses,“ siger han og går ud og lukker døren bag sig. Jeg vinker, og føler mig som en komplet idiot.

„Nå, lad os så se,“ siger sygeplejersken og vender sig mod mig.

„Men jeg har det helt fint,“ siger jeg.

Hun ser ikke overbevist ud.

„Jeg kunne slå baglæns flik-flak, så godt har jeg det,“ siger jeg og kan slet ikke få det fjollede smil af mine læber.

Så jeg kommer altså for sent til engelsk. De andre har allerede trukket deres stole ind i en rundkreds. Læreren, en ældre herre med et kort, hvidt skæg, gør tegn til mig om at komme nærmere.

„Bare tag en stol med. Jeg går ud fra at du er Clara Gardner?“

„Ja,“ svarer jeg og kan mærke hele klassen stirre på mig, mens jeg tager en stol og trækker den hen mod de andre. Jeg genkender Wendy som hjalp mig ude på gangen. Hun rykker sin stol og gør plads for mig.

„Jeg er mr. Phibbs,“ siger læreren. „Vi er lige begyndt på en ny øvelse som mest er til ære for dig. Alle skal nævne tre ting om sig selv. Hvis der er andre der har det samme, skal de række hånden i vejret, og så skal perso-

CYNTHIA HAND
UNEARTHLY
KALD MIG ENGEL

nen vælge noget andet. Vi er netop kommet til Shawn som nævnte at han har det ... fedeste snowboard i Teton ...“ Mr. Phibbs hæver øjenbrynet, „og det har Jason her modsagt.“

„Ja, men mit bræt er en ‘Pink Lady’,“ praler drengen som må være Shawn.

„Det er svært at overgå,“ siger mr. Phibbs og rømmer sig. „Vi går videre til Kay. Husk at sige jeres navn for Claras skyld.“

Alle kigger på en lille pige med mørkebrunt hår og store, brune dådyrøjne. Hun smiler som om hun er vant til at være i centrum.

„Jeg hedder Kay,“ siger hun sødt, „og mine forældre ejer den største slikbutik i Jackson.“

„Jeg har mødt Harrison Ford tit,“ siger hun som den anden ting, „fordi vores er hans favoritslik. Han siger at jeg ligner Carrie Fisher fra *Star Wars*.“

Hun er forfængelig, afgør jeg. Men hvis man gav hende en hvid nederdel på og rullede hendes hår til et par kanelsnegle ved ørerne, kunne hun nu godt ligne prinsesse Leia. Hun ser virkelig godt ud, hun hører absolut til gruppen af smukke mennesker, hendes hud er lys ferskenfarvet, og det brune hår går ned over hendes skuldre i bløde, perfekte krøller og har et næsten unaturligt skær.

„Og,“ tilføjer hun som den tredje ting, „så er jeg kæreste med Christian.“

Okay, jeg kan helt sikkert ikke lide hende.

„Godt, Kay,“ siger mr. Phibbs.

CYNTHIA HAND
UNEARTHLY
KALD MIG ENGEL

Så er det Wendys tur. Hun bliver rød i hovedet, og det er tydeligt at hun ikke har lyst til at tale om sig selv foran hele klassen.

„Jeg hedder Wendy,“ siger hun og trækker på skuldrene. „Min familie har en ranch uden for Wilson. Jeg er ikke særlig speciel. Jeg ved ikke hvad jeg kan fortælle. Jeg vil gerne være dyrlæge, men det er ikke nogen stor overraskelse, eftersom jeg elsker heste. Og så har jeg syet mit eget tøj siden jeg var seks år gammel.“

„Tak, Wendy,“ siger mr. Phibbs. Wendy læner sig tilbage og udstøder et lille, lettet suk. Kay forsøger at skjule et gab. Det er en lille, næsten umærkelig gestus, men det får mig til at bryde mig endnu mindre om hende.

Ingen siger noget.

Pokkers. Det går op for mig at de venter på mig.

Alt det jeg ville sige, er væk. I stedet kommer jeg til at tænke på alle de ting jeg ikke kan fortælle dem. Som for eksempel *jeg kan tale alle sprog på jorden flydende. Jeg har vinger der kommer når jeg beder dem om det, og det er meningen at jeg skal lære at flyve, men jeg kan ikke finde ud af det. Jeg er i virkeligheden lyshåret. Jeg har en fantastisk retningsans, som vist nok skal hjælpe mig når jeg flyver, hvilket jeg altså ikke gør endnu. Og, nå, ja, jeg er her med det formål at redde Kays kæreste.*

Jeg rømmer mig. „Jeg hedder Clara, og jeg kommer fra Californien.“

De andre fniser, og en fyr over for mig rækker hånden op.

„Det er en af Jasons ting,“ siger mr. Phibbs, „men du

CYNTHIA HAND
UNEARTHLY
KALD MIG ENGEL

var her ikke da han sagde det. Du vil snart opdage at der er en hel del andre der kommer fra 'Den gyldne stat'."

„Okay, nå, jeg prøver igen.“ Det gælder åbenbart om at være konkret. „Jeg flyttede hertil fra Californien for en uge siden fordi jeg havde hørt så meget godt om slikket.“

Alle griner, selv Kay ser ud til at more sig. Jeg føler mig pludselig som en stand-up-komiker der netop har sagt sin åbningsreplik. Men alt andet er bedre end at være kendt som det rødhårede fjols der besvimede ude på gangen efter tredje time. Jeg fortsætter hvor jeg slap.

„Fugle bliver på mærkværdig vis tiltrukket af mig,“ fortsætter jeg. „De forfølger mig nærmest.“ Det er ikke løgn. Min nuværende teori går ud på at de kan lugte mine fjer, men det er ikke til at vide det med sikkerhed.

„Har du hånden oppe, Angela?“ spørger mr. Phibbs.

Jeg kigger overrasket til venstre og ser en pige med ravnensort hår, lyslilla tunika og sorte leggings. Hun tager hurtigt hånden ned.

„Nej, jeg strakte mig bare,“ siger hun henkastet og kigger på mig med alvorlige, ravfarvede øjne. „Men jeg kan godt lide den der fugle-ting. Det er sjovt.“

Men ingen griner. De stirrer alle sammen hen på mig, og jeg synker en klump.

„Okay, den sidste ting,“ siger jeg lidt hektisk. „Min mor er programmør og min far er fysikprofessor på et universitet i New York, så jeg burde egentlig være god til matematik.“ Jeg sætter et beklagende ansigt op. Men det med at jeg er dårlig til matematik er selvfølgelig

CYNTHIA HAND
UNEARTHLY
KALD MIG ENGEL

løgn. Jeg er dygtig til det. Matematik er, når alt kommer til alt, et sprog; det er også derfor mor forstår hvordan computere taler sammen uden videre. Og sikkert også derfor hun forelskede sig i far der er som en menneskelig regnemaskine selv om der ikke løber så meget som en dråbe engleblod i hans årer. Jeffrey og jeg synes begge at matematik er latterlig let.

Stadig ingen der griner, men der kommer et lille kluk fra Wendy. Jeg har åbenbart ingen skjulte talenter som stand-up-komiker.

„Tak for det, Clara,“ siger mr. Phibbs.

Den sidste i rækken er den sorthårede pige der kiggede så interesseret på mig da jeg nævnte den skøre fugleting. Hun præsenterer sig som Angela. Hun tager nogle hårtotter om bag ørerne og nævner i hurtig rækkefølge de tre ting.

„Min mor er indehaver af Pink Garter. Jeg har aldrig set min far. Jeg skriver digte.“

Total, pinlig tavshed. Hun kigger sig rundt med et trodsigt blik. Er der nogen der tør udfordre hende? Ingen møder hendes blik.

„Godt,“ siger mr. Phibbs og rømmer sig mens han gransker sine noter, „nu kender vi hinanden bedre. Men hvordan lærer folk hinanden at kende rigtigt? Drejer det sig om fakta, de ting der adskiller os fra de andre seks en halv milliard personer på jorden? Er det vores hjerne der gør forskellen; drejer det sig om hvordan hvert enkelt individ er programmeret forskelligt med en blanding af software, erindringer, vaner og genetisk mate-

CYNTHIA HAND
UNEARTHLY
KALD MIG ENGEL

riale? Eller er det vores handlinger? Hvad ville I mon have fremhævet hvis jeg havde bedt jer om at nævne de tre mest afgørende ting I havde *gjort* i jeres liv?“

I et glimt ser jeg ilden for mig.

„I løbet af foråret kommer vi til at bruge meget tid på at diskutere hvad det vil sige at være et enestående individ,“ fortsætter mr. Phibbs. Han går over til et lille bord for enden af lokalet, tager en stak bøger og begynder at dele dem ud.

„Dette er semestrets første bog.“

Frankenstein.

„Han er i live!“ råber Shawn og holder bogen op som om han forventer at den bliver ramt af lynet. Kay himler med øjnene.

„Nå, Dr. Frankenstein taler igennem dig allerede,“ siger mr. Phibbs og vender sig mod tavlen hvor han skriver navnet Mary Shelley og årstallet 1817. „Bogen her er skrevet af en kvinde der ikke var meget ældre end I, som tænkte over kampen mellem videnskaben og naturen.“

Han kaster sig ud i en længere redegørelse for Jean-Jacques Rousseau og den betydning hans ideer havde for kunst og litteratur på Mary Shelleys tid. Jeg prøver at lade være med at stirre på Kay og spekulerer på hvad hun er for en slags pige når hun kan få fat i en fyr som Christian. Og samtidig tænker jeg over hvilken slags fyr Christian er, når han altså ikke lige er optaget af at hjælpe piger der besvimer ude på gangen.

Jeg bliver klar over at jeg sidder og tygger på viskelæderet på min blyant. Jeg lægger den ned på bordet.

CYNTHIA HAND
UNEARTHLY
KALD MIG ENGEL

„Mary Shelley var optaget af hvad det er der gør os til mennesker,“ konkluderer mr. Phibbs. Så kigger han direkte på mig som om han ved at jeg ikke har hørt et ord af de sidste ti minutters foredrag. Han vender atter blikket mod klassen.

„Og alt det skal vi udforske i dette semester,“ slutter han og holder bogen frem. Så ringer klokken.

„Du kan sidde sammen med mig, hvis du vil,“ siger Wendy da vi går ud af klasseværelset. „Har du mad med, eller har du tænkt dig at gå ned i byen for at købe noget?“

„Jeg regnede med at købe noget her,“ svarer jeg.

„Okay, jeg tror der er hakkebøffer.“ Jeg skærer ansigt. „Men du kan selvfølgelig også få pizza eller en peanut butter-sandwich. Det har de altid.“

„Lyder sundt!“

Jeg stiller mig op i køen for at få min mad og går så med Wendy ned til hendes bord hvor en gruppe næsten identisk udseende piger kigger forventningsfuldt op på mig. Wendy remser deres navne op: Lindsey, Emma og Audrey. De ser okay ud. Helt sikkert ikke smukke mennesker. De har alle sammen T-shirts og cowboybukser på, håret flettet eller i hestehale og ikke særlig meget makeup. Okay. Normale.

„Hører I så sammen eller hvad?“ spørger jeg og sætter mig.

Wendy smiler.

„Vi plejer at kalde os selv for *de usynlige*.“

„Åh ...“ siger jeg og ved ikke helt hvad jeg skal sige.

CYNTHIA HAND
UNEARTHLY
KALD MIG ENGEL

„Vi er hverken freaks eller nørder,“ siger Lindsey, Emma eller Audrey, jeg ved det ikke helt, „vi er bare ... sådan, du ved, *usynlige*.“

„Usynlige for ...“

„Ja, altså for *de populære*,“ siger Wendy, „de lægger ikke mærke til os.“

Perfekt. Jeg passer perfekt sammen med *de usynlige*.

Jeg fanger et glimt af Jeffrey i den anden ende af kantinen. Han sidder sammen med en gruppe fyre i baseballjakker. En lille, lyshåret pige kigger beundrende på ham. Jeffrey siger noget, og alle ved bordet griner.

Utroligt. Skoledagen er knap gået, og han er allerede midtpunkt.

Pludselig skramler stolen ved siden af mig. Jeg vender mig. Christian har sat sig overskrævs på stolen. Jeg stirrer lige ind i hans grønne øjne. Måske er jeg ikke så usynlig alligevel.

„Så du kommer altså fra Californien,“ siger han.

„Ja,“ mumler jeg og skynder mig at tygge og synke den bid sandwich jeg har i munden. Larmen i kantinen er forstummet. Pigerne ved bordet stirrer på ham som om han aldrig før har bevæget sig ind på deres territorium. Faktisk stirrer alle i kantinen på os med et nysgerigt blik som om de venter på et eller andet.

Jeg tager en slurk mælk og smiler til ham. Forhåbentlig uden madrester mellem tænderne.

„Vi kommer fra Mountain View. Syd for San Francisco,“ lykkes det mig at fremstamme.

„Jeg kommer selv fra Los Angeles, men har boet her

CYNTHIA HAND
UNEARTHLY
KALD MIG ENGEL

siden jeg var fem. Jeg kan ikke huske særlig meget fra dengang.“

„Okay.“ Jeg tænker så det knager over hvad jeg mon kan sige for at vise at jeg er glad for at vi har noget til fælles. Men jeg kan ikke komme i tanke om noget. *Intet*. Det lykkes mig kun at komme med et genert fnis. Et *fnis*, for fanden da også.

„Jeg hedder Christian,“ siger han venligt, „jeg fik vist ikke præsenteret mig før.“

„Jeg hedder Clara,“ siger jeg og rækker hånden frem for at hilse. Han synes åbenbart det ser sjovt ud, men han tager min hånd, og i det øjeblik er det som om visionen og den virkelige verden glider sammen. Han sender mig det mest blændende, skæve smil. Så er jeg tilbage i virkeligheden. Han holder min hånd i et varmt og fortroligt og lige netop tilpas fast greb. Jeg føler mig øjeblikkelig svimmel.

„Hyggeligt at hilse på dig, Clara,“ siger han med min hånd i sin.

„I lige måde.“

Så smiler han igen. Det ville være en underdrivelse at kalde ham lækker. Han er vildt smuk. Og det er ikke kun hans udseende ... hans perfekt uglede mørke hår og de tykke øjenbryn der får ham til at se lidt alvorlig ud selv når han smiler, hans øjne som jeg nu kan se er smaragdgrønne i én belysning og nøddebrune i en anden, ansigtets svagt markerede linjer og de fyldige læbers kurver. Jeg har kun kigget på hans ansigt i omtrent ti minutter i alt, men er allerede besat af hans læber.

CYNTHIA HAND
UNEARTHLY
KALD MIG ENGEL

„Tak fordi du hjalp før,“ siger jeg.

„Det er helt okay.“

„Hey, er du klar?“ Kay kommer hen til bordet og lægger sin hånd på hans nakke med en utvetydigt besiddende gestus og lader fingrene glide gennem hans hår. Hun har et fuldstændig neutralt udtryk i ansigtet som om intet kunne interessere hende mindre end hvem hendes kæreste taler med. Christian vender sig og kigger op på hende, hans ansigt er i højde med hendes bryster. Om hendes hals hænger et skinnende, halvt sølvhjerter hvorpå der står C.P. Han smiler.

Magien er brudt.

„Ja, to sekunder,“ siger han, „Kay, det er ...“

„Clara,“ siger hun og nikker. „Vi har engelsk sammen. Kommer fra Californien. Kan ikke lide fugle. Dårlig til matematik.“

„Ja, det er mig i en nøddeskal,“ siger jeg.

„Hvad?“ Christian er forvirret.

„Det var bare en dum øvelse vi lavede i mr. Phibbs' time. Vi må hellere skynde os hvis vi skal nå at være tilbage til næste time,“ siger hun og vender sig om mod mig og smiler med en række perfekte, hvide tænder. Hun har garanteret haft bøjle på da hun var mindre. „Der er en skøn, kinesisk restaurant, hvor vi tit spiser frokost. Det er et par kilometer væk. Du skulle tage derhen med dine venner.“ Oversat: *Vi bliver aldrig venner.*

„Jeg elsker kinesisk mad,“ siger jeg.

Christian springer op fra stolen. Kay stikker sin arm ind under hans og blinker med sine lange øjenvipper.

CYNTHIA HAND
UNEARTHLY
KALD MIG ENGEL

Hun begynder at gå.

„Hyggeligt at hilse på dig,“ siger han over skulderen til mig, „vi ses.“

Og væk er han.

„Wow,“ kommer det fra Wendy der har betragtet hele scenen uden at sige en lyd. „Det klarede du ellers godt!“

„Det kom bare lige over mig,“ siger jeg omtåget.

„Det kommer vist over de fleste når det drejer sig om Christian,“ bemærker hun, og de andre fniser.

„Det første år drømte jeg om at han inviterede mig til afslutningsfest, og at jeg blev dronning,“ sukker en af de andre, vist nok Emma, og bliver rød i hovedet, „jeg er kommet over det.“

„Jeg vil vædde med at Christian bliver konge til festen i år.“ Wendy rynker på næsen. „Men Kay er dronningen, så du må hellere passe på.“

„Er hun så slem?“

Wendy griner og trækker på skuldrene.

„Vi var bedste veninder i folkeskolen, sov sammen og legede teselskaber med vores dukker og sådan noget, men da vi så begyndte her var det ligesom om ...“ Wendy ryster trist på hovedet. „Hun er så forkælet. Men hun er egentlig god nok når man lærer hende at kende. Hun kan være virkelig sød. Du skal bare ikke komme i vejen for hende.“

Det er jeg ret sikker på at jeg allerede er kommet. Hendes stemme lød præcis lidt for høj og lidt for venlig, og jeg kunne ikke undgå at høre en undertone af foragt.

Jeg kigger rundt i kantinen og får øje på den sorthå-

CYNTHIA HAND
UNEARTHLY
KALD MIG ENGEL

rede pige fra engelsk, Angela. Hun sidder alene ved et bord med sin urørte mad foran sig og læser en tyk, sort bog. Hun kigger op og nikker ganske let til mig som om hun vil fortælle mig at jeg er okay. Jeg fastholder hendes blik et kort øjeblik og tager så blikket til mig igen. Hun fortsætter med at læse.

„Hvad med hende der?“ spørger jeg Wendy og nikker i retning af Angela.

„Angela?“ Det er ikke fordi hun bliver holdt udenfor eller noget. Hun vil vist bare helst være for sig selv. Hun er ret heftig. Ambitiøs. Sådan har hun altid været.“

„Hvad er Pink Garter? Det lyder nærmest ... ja altså ... som et ...“

Wendy griner. „Et bordel?“

„Øh, ja,“ indrømmer jeg flovt.

„Det er et teater i byen,“ forklarer Wendy der stadig griner. „De opfører stykker om cowboys og indianere og en musical indimellem.“

„Nåh, sådan,“ siger jeg da det endelig begynder at dæmre, „jeg syntes også det var lidt mærkeligt at hun skulle sige at hendes mor var indehaver af et bordel og at hun ikke kendte sin far. Lidt for meget, ikke?“

Nu griner alle ved bordet. Jeg kigger igen over mod Angela der har drejet sit ansigt lidt så man ikke kan se det.

„Hun virker okay,“ siger jeg og forsøger at trække i land.

Wendy nikker.

„Det er hun også. Min bror var vild med hende for et

CYNTHIA HAND
UNEARTHLY
KALD MIG ENGEL

stykke tid siden.“

„Har du en bror?“

„Ja, han er faktisk min tvillingebror. Og desuden rigtig irriterende.“

„Jeg kender det udmærket.“ Jeg kigger over mod Jeffrey og hans nye venner.

„Når man taler om solen,“ siger Wendy og griber fat i ærmet på en dreng der netop går forbi.

„Hvad laver du?“ protesterer han.

„Ikke noget, jeg fortæller bare den nye pige her om min irriterende bror, og så går du lige forbi.“ Hun sender ham et bredt smil der afslører at hun vist ikke fortæller hele sandheden om deres forhold.

„Det er Tucker,“ siger hun og peger på ham.

Tucker er en tro kopi af Wendy. Samme slørede, blå øjne, samme solbrune hud og samme gyldenbrune hår, bortset fra at hans hår er kort, og hendes er langt. Han tilhører uden tvivl cowboy-gruppen, men er ikke helt så gennemført som visse andre. Han har en almindelig, grå T-shirt på og selvfølgelig cowboybukser og cowboystøvler. Han ser også temmelig godt ud, men på en helt anden måde end Christian. Lidt grovere, mere solbrændt og flere muskler og med en antydning af sorte skægstubbe. Han ligner en der har arbejdet i solen hele sit liv.

„Det her er Clara, den nye pige,“ siger Wendy.

„Det er dig der næsten brasede ind i min bil i morges,“ konstaterer han.

„Øh, det må du undskylde.“

CYNTHIA HAND
UNEARTHLY
KALD MIG ENGEL

Han kigger op og ned ad mig, og jeg kan mærke at jeg bliver rød i hovedet for hundrede og tyvende gang den dag.

„Fra Californien, ikke?“ spørger han og udtaler *Californien* som om det var en fornærmelse.

„Tucker!“ siger Wendy advarende og hiver ham i armen.

„I øvrigt tvivler jeg på at det ville have gjort den store forskel hvis jeg virkelig var kørt ind i dig i morges,“ siger jeg, „hele bagenden ser ud som om den allerede er ved at ruste af.“

Wendy spærrer øjnene op og ser alvorligt bekymret ud.

Tucker fnyser. „Du bliver sikkert glad for den rustne pickup når du skal trækkes fri af en snedrive næste gang det er snestorm.“

„Tucker, for fanden!“ udbryder Wendy, „har du ikke en aftale med rodeoholdet eller noget?“

Jeg prøver fortvivlet at komme i tanke om et bidende svar om hvor utrolig mange penge jeg sparer ved at køre i min bil i modsætning til hans benzinsluger af en pickup, men jeg kan ikke rigtig få sætningen formet.

„Var det ikke dig der insisterede på at vi skulle hyggesnakke?“ spørger han Wendy.

„Jo, men jeg vidste ikke at du ville opføre dig som et fjols.“

„Okay,“ siger han og griner smørret til mig, „hyggeligt at hilse på dig, Gulerod,“ siger han og kigger på mit hår. Mine kinder brænder.

CYNTHIA HAND
UNEARTHLY
KALD MIG ENGEL

„I lige måde, Turkey,“ svarer jeg, men han er allerede på vej væk.

Flot klaret. Jeg har været i skolen mindre end en dag og er allerede blevet uvenner med to uden at gøre mig særlig umage.

„Jeg sagde jo at han var irriterende,“ siger Wendy.

„Det var måske lidt af en underdrivelse,“ siger jeg, og vi griner begge.

Den første jeg ser da jeg kommer ind til time efter frokost, er Angela. Hun sidder allerede bøjet over sin notesbog på første række. Jeg sætter mig et par rækker længere nede og kigger mig rundt. På væggene hænger billeder af de britiske monarker. På et langt bord for enden af klasseværelset står en ispindemodel af London Tower og en papmacheudgave af Stonehenge. En mannequin i et hjørne af klasseværelset er klædt i en ringbrynje. I et andet hjørne står en gabestok.

Det kan godt gå hen og blive interessant.

De andre kommer lidt efter lidt, og da klokken ringer, kommer læreren slentrende ud fra et baglokale. Han er radmager, og hans lange hår er samlet i en hestehale. Han ser på os gennem sine tykke brilleglas, men virker alligevel ret cool med skjorte og slips over sine sorte cowboybukser og cowboystøvler.

„Hej, mit navn er mr. Erikson. Jeg er jeres historielærer,“ siger han. „Vi skal arbejde med britisk historie.“ Så tager han en krukke og ryster den. „Jeg havde tænkt mig at vi skulle dele jer i grupper først,“ siger han. „I kruk-

CYNTHIA HAND
UNEARTHLY
KALD MIG ENGEL

ken ligger der ti sedler hvorpå der står *livegen*; hvis man trækker en af dem, er man først og fremmest slave. Bare accepter det. På tre andre sedler står der *gejstlig*; hvis man trækker en af dem, hører man hjemme i kirken. Man er nonne eller præst, hvad der nu passer.“

Han kigger hen mod døren hvor endnu en elev kommer ind. „Christian, pænt af dig at komme.“

Jeg må bruge al min viljestyrke for ikke at vende mig om.

„Undskyld,“ hører jeg Christian sige, „det skal ikke ske igen.“

„Ellers bliver du sat i gabestokken.“

„Så sker det helt sikkert ikke igen.“

„Fint,“ siger mr. Erikson, „hvor kom vi til? Nå, jo. På fem af papirlapperne står der *herre/frue*. Hvis man trækker en af dem så tillykke! Så ejer I jord og har måske en tjener eller to. På tre står der *ridder* ... ja, det kan I nok selv regne ud. På den sidste står der *konge*, og kongen bestemmer over os alle.“

Han rækker krukken ud mod Angela.

„Jeg skal være dronning,“ siger hun.

„Det vil vise sig,“ siger mr. Erikson.

Angela trækker en lap fra krukken og læser den. Hendes smil blegner. „Frue.“

„Det skal du ikke være utilfreds med,“ siger mr. Erikson, „det er et udmærket liv, alt taget i betragtning.“

„Naturligvis, hvis jeg vel at mærke ikke har noget imod at blive solgt til den rigeste mand der tilbyder mig ægteskab.“

CYNTHIA HAND
UNEARTHLY
KALD MIG ENGEL

„Touché!“ siger mr. Erikson. „Mine damer og herrer: Lady Angela.“

Han går rundt med krukken til de andre, som han allerede kender.

„Hm, rødt hår,“ siger han da han når hen til mig, „du er måske en heks.“

En eller anden fniser på rækken bag mig. Jeg vender mig og kaster et hurtigt blik bagud. Det er Wendys utålelige bror, Tucker. Han sender mig et djævelsk grin.

Jeg trækker en seddel. Gejstlig.

„Godt, søster Clara. Nu er det din tur, Tucker.“

Jeg vender mig og ser ham trække.

„Ridder,“ siger han og ser selvtilfreds ud.

„Sir Tucker.“

Rollen som konge går til en dreng jeg ikke kender. Han hedder Brady og accepterer straks sin rolle som en selvfølge. Han er rimelig høj og muskuløs. Han spiller sikkert amerikansk fodbold.

Christian får sin seddel som den sidste.

„Åh,“ siger han med påtaget beklagende stemme idet han læser sin seddel, „slave.“

Dernæst går mr. Erikson rundt i klasseværelset med et par terninger som vi skal kaste for at se om vi overlever den sorte død. Chancerne for at overleve er hverken særlig gode for slaver eller gejstlige eftersom de tog sig af de syge, men jeg overlever på mirakuløs vis. Mr. Erikson forsyner mig med en lamineret badge hvorpå der står: JEG OVERLEVEDE DEN SORTE DØD.

Hvor bliver mor stolt ...

CYNTHIA HAND
UNEARTHLY
KALD MIG ENGEL

Christian klarer den ikke. Han får en badge med et dødningehoved, hvorpå der står: JEG BUKKEDE UNDER FOR DEN SORTE DØD. Mr. Erikson noterer det ned i en lille notesbog hvor han holder øje med vores nye identiteter og minder os om at de sædvanlige regler for liv og død ikke gælder i dette spil.

Jeg har alligevel svært ved ikke at tage Christians pludselige død som et dårligt varsel.

Mor står og venter på os da vi kommer hjem.

„Hvordan gik det?“ spørger hun, så snart jeg træder over dørtærsklen. „Jeg vil vide det hele. Går han også på skolen? Fik du ham at se?“

„Ja, mon ikke,“ siger Jeffrey grinende før jeg kan nå at åbne munden, „hun så ham sandelig og dernæst be-svimede hun midt på gangen. Hele skolen taler om det.“

Mor spærrer øjnene op og vender sig mod mig. Jeg trækker på skuldrene.

„Der kan du selv se,“ siger Jeffrey.

„Pas du bare på,“ siger mor og rækker ud for at rode ham i håret, men han når lige at dukke sig. „Du er for langsom,“ siger han.

„Der står nachos og salsa i køkkenet,“ siger hun så.

„Hvad skete der så?“ spørger hun da Jeffrey er gået ud for at proppe mad i sig.

„Tja, nogenlunde det som Jeffrey fortalte,“ svarer jeg. „Jeg gik i gulvet mens alle kiggede på.“

„Åh, nej,“ siger hun og lægger ansigtet på skrå.

„Da jeg vågnede sad der en pige ved siden af og talte til

CYNTHIA HAND
UNEARTHLY
KALD MIG ENGEL

mig. Hende kunne jeg vist godt blive gode venner med. Og så ...“ Jeg synker en klump ... „så kom han tilbage med sygeplejersken og bar mig hen på hendes kontor.“

Hun kigger uforstående på mig med åben mund og spørgende øjne. „Bar han dig?“

„Ja, som om jeg havde været en svag ungmø i nød.“

Hun kan ikke lade være med at grine. Jeg sukker.

„Har du fortalt hende hvad han hedder?“ lyder Jeffreys stemme ude fra køkkenet.

„Hold din kæft,“ svarer jeg.

„Han hedder Christian,“ lyder hans stemme igen. „Det er ikke til at tro. Vi er flyttet hele vejen fra Californien for at Clara kan redde en fyr der hedder *Christian!*“

„Jeg hørte dig udmærket første gang! Men nu ved du da hvad han hedder,“ siger mor trøstende til mig.

„Ja.“ Jeg kan ikke lade være med at smile. „Nu ved jeg hvad han hedder.“

„Og nu sker det virkelig, tingene er ved at udvikle sig.“ Hun kigger alvorligt på mig. „Er du klar til det her, skat?“

Jeg har spekuleret over det i ugevis, og de sidste to år har jeg været klar over at det ville ske. Men er jeg klar?

„Det tror jeg,“ svarer jeg.

Jeg håber det i det mindste.